Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 14. julija 2021 *

„Damping – Uvoz nekaterih brezšivnih cevi iz železa ali jekla s poreklom iz Rusije in Ukrajine – Vmesni pregled – Izračun normalne vrednosti – Prodajni, splošni in upravni stroški – Prodaje med povezanimi družbami – Običajen potek trgovanja – Enoten gospodarski subjekt – Člen 2(3), (4) in (6) Uredbe (EU) 2016/1036 – Izvozna cena – Prilagoditev – Funkcije, ki so podobne funkcijam zastopnika, ki dela na podlagi provizij – Člen 2(10)(i) Uredbe 2016/1036 – Očitna napaka pri presoji – Uporaba drugačne metodologije od tiste, ki je bila uporabljena v neki prejšnji preiskavi – Člen 11(9) Uredbe 2016/1036 – Legitimno pričakovanje – Pravica do obrambe“

V zadevi T-716/19,

Interpipe Niko Tube LLC s sedežem v Nikopolu (Ukrajina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC s sedežem v Dniproju (Ukrajina),

ki ju zastopa B. Servais, odvetnik,

tožeči stranki,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata P. Němečková in G. Luengo, agenta,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2019/1295 z dne 1. avgusta 2019 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) 2018/1469 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz nekaterih brezšivnih cevi iz železa ali jekla s poreklom iz Rusije in Ukrajine, po delnem vmesnem pregledu v skladu s členom 11(3) Uredbe (EU) 2016/1036 (UL 2019, L 204, str. 22),

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi R. da Silva Passos, predsednik, L. Truchot (poročevalec) in M. Sampol Pucurull, sodnika,

sodna tajnica: E. Artemiou, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 17. decembra 2020

* Jezik postopka: angleščina.

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeči stranki, Interpipe Niko Tube LLC in Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, sta družbi ukrajinskega prava, ki proizvajata in izvažata brezšivne cevi.

2 Komisija Evropskih skupnosti je na podlagi pritožbe, ki jo je 14. februarja 2005 vložil Zaščitni odbor industrije brezšivnih jeklenih cevi Evropske unije, začela protidampinško preiskavo v zvezi z uvozom nekaterih brezšivnih cevi iz železa ali jekla s poreklom iz Hrvaške, Romunije, Rusije in Ukrajine v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dumpinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 10, str. 45) (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 1225/2009 z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL 2009, L 343, str. 51), ki je bila nadomeščena z Uredbo (EU) 2016/1036 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije (UL 2016, L 176, str. 21; v nadaljevanju: osnovna uredba)), in zlasti s členom 5 Uredbe št. 384/96 (postal člen 5 osnovne uredbe) v različici, ki izhaja iz Uredbe Sveta (ES) št. 461/2004 z dne 8. marca 2004 o spremembah Uredbe št. 384/96 in Uredbe (ES) št. 2026/97 o zaščiti proti subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 10, str. 150; v nadaljevanju: spremenjena uredba št. 384/96).

3 Svet Evropske unije je 27. junija 2006 sprejel Uredbo (ES) št. 954/2006 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz določenih brezšivnih cevi iz železa ali jekla s poreklom iz Hrvaške, Romunije, Rusije in Ukrajine, o razveljavitvi uredb Sveta (ES) št. 2320/97 in (ES) št. 348/2000, o zaključku vmesnih pregledov in pregledov zaradi izteka protidampinških dajatev na uvoz določenih brezšivnih cevi iz železa ali nelegiranega jekla s poreklom, med drugim, iz Rusije in Romunije ter o zaključku vmesnih pregledov protidampinških dajatev na uvoz določenih brezšivnih cevi iz železa ali nelegiranega jekla s poreklom, med drugim, iz Rusije in Romunije ter Hrvaške in Ukrajine (UL 2006, L 175, str. 4).

4 Svet je z Uredbo št. 954/2006 uvedel protidampinško dajatev po stopnji 25,1 % na uvoz določenih brezšivnih cevi iz železa ali jekla, ki sta jih proizvajali družbi CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube in OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant, to je družbi ukrajinskega prava, ki sta postali Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) in Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (v nadaljevanju skupaj: nekdanji družbi Interpipe), ki sta ju nasledili tožeči stranki. Svet je v tej uredbi menil, da sta ti družbi „povezani“ z dvema prodajnima družbama: SPIG Interpipe s sedežem v Ukrajini in Sepco SA s sedežem v Švici.

5 Nekdanji družbi Interpipe sta 8. septembra 2006 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili tožbo, s katero sta predlagali razglasitev ničnosti Uredbe št. 954/2006 v delu, ki se je nanašal nanju.

6 Splošno sodišče je s sodbo z dne 10. marca 2009, Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP/Svet (T-249/06, v nadaljevanju: prva sodba Interpipe, EU:T:2009:62), ugotovilo obstoj očitne napake pri presoji in kršitve pravice do obrambe, zato je člen 1 Uredbe št. 954/2006 razglasilo za ničen

v delu, v katerem je protidampinška dajatev, določena za izvoz proizvodov, ki sta jih izdelovali zadevni ukrajinski družbi, v Unijo, presegala protidampinško dajatev, ki bi se uporabila, če ne bi bila opravljena prilagoditev izvozne cene zaradi provizije v smislu člena 2(10)(i) spremenjene uredbe št. 384/96 (postal člen 2(10)(i) osnovne uredbe), kadar je prodaja potekala s posredovanjem švicarske družbe Sepco. Iz točke 178 te sodbe izhaja, da je dejstvo, da se Svet in Komisija opreta na cene, ki jih prvi neodvisni kupec plača povezanemu distributerju, ne da bi bila opravljena prilagoditev zaradi provizije, upravičeno, kadar je ugotovljeno, da proizvajalec naloge, ki jih običajno opravlja notranji oddelek za prodajo, zaupa družbi za distribucijo njegovih proizvodov, ki jo nadzoruje in s katero tvori enoten gospodarski subjekt. Po mnenju Splošnega sodišča je bilo družbo Sepco mogoče šteti za notranji oddelek za prodajo nekdanjih družb Interpipe, tako da institucijama ni bilo treba opraviti nobene prilagoditve cen, ki jih je zaračunavala. V preostalem je Splošno sodišče tožbo zavrnilo.

7 Sodišče je s sodbo z dne 16. februarja 2012, Svet in Komisija/Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP (C-191/09 P in C-200/09 P, EU:C:2012:78), zavrnilo pritožbi, ki sta ju Svet in Komisija vložila zoper prvo sodbo Interpipe.

8 Svet je prvo sodbo Interpipe izvršil s sprejetjem Izvedbene uredbe (EU) št. 540/2012 z dne 21. junija 2012 o spremembi Uredbe št. 954/2006 (UL 2012, L 165, str. 1). V skladu z uvodnimi izjavami od 11 do 14 te izvedbene uredbe je bila stopnja dampinga ponovno izračunana, ne da bi izvozno ceno za prodajo prek povezane družbe Sepco prilagodili zaradi provizije v smislu člena 2(10)(i) Uredbe št. 1225/2009 (postal člen 2(10)(i) osnovne uredbe), s katero je bila medtem nadomeščena spremenjena uredba št. 384/96. Stopnja protidampinške dajatve za tožeči stranki je bila določena na 17,7 %.

9 Protidampinški ukrepi iz Uredbe št. 954/2006, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo št. 540/2012, so bili ohranjeni za dodatno obdobje petih let na podlagi Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 585/2012 z dne 26. junija 2012 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz nekaterih brezšivnih cevi iz železa ali jekla s poreklom iz Rusije in Ukrajine po pregledu zaradi izteka ukrepa v skladu s členom 11(2) Uredbe št. 1225/2009 ter o ustavitvi postopka pregleda zaradi izteka ukrepa glede uvoza nekaterih brezšivnih cevi iz železa ali jekla s poreklom iz Hrvaške (UL 2012, L 174, str. 5). Svet je menil, da tožeči stranki še naprej delata s povezanima trgovcema, ki imata sedež v Ukrajini in Švici (glej točko 4 zgoraj) in se zdaj imenujeta LLC Interpipe Ukraine (v nadaljevanju: IPU) in Interpipe Europe SA (v nadaljevanju: IPE). Stopnja protidampinške dajatve za tožeči stranki je ostala določena na 17,7 %.

10 Ob koncu postopka vmesnega pregleda, ki sta ga tožeči stranki zahtevali na podlagi člena 11(3) Uredbe št. 1225/2009 (postal člen 11(3) osnovne uredbe) (v nadaljevanju: vmesni pregled, zaključen leta 2012), je Svet sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 795/2012 z dne 28. avgusta 2012 o spremembi Izvedbene uredbe št. 585/2012 (UL 2012, L 238, str. 1), na podlagi katere je bila stopnja protidampinške dajatve za ti družbi zmanjšana na 13,8 %.

11 Komisija je 4. julija 2017 v *Uradnem listu* objavila Obvestilo o začetku pregleda zaradi izteka protidampinških ukrepov, ki se uporabljajo za uvoz nekaterih brezšivnih cevi iz železa ali jekla s poreklom iz Rusije in Ukrajine (UL 2017, C 214, str. 9). Pregled, na katerega se nanaša to obvestilo (v nadaljevanju: končni pregled, zaključen leta 2018), je temeljil na členu 11(2) osnovne uredbe.

12 Komisija je 7. maja 2018 v *Uradnem listu* objavila tudi Obvestilo o začetku delnega vmesnega pregleda protidampinških ukrepov, ki se uporabljajo za uvoz nekaterih brezšivnih cevi med drugim s poreklom iz Ukrajine (UL 2018, L 159, str. 18). Pregled, na katerega se nanaša to obvestilo (v nadaljevanju: vmesni pregled, zaključen leta 2019), opravljen na podlagi zahteve, ki sta jo tožeči stranki vložili v skladu s členom 11(3) osnovne uredbe, je bil omejen na damping, ki se jima je očital.

13 Komisija je 13. julija 2018 v okviru končnega pregleda, zaključenega leta 2018, tožečima strankama v skladu s členom 20 osnovne uredbe poslala dokument o splošnem razkritju, v katerem ju je obvestila, da namerava za določitev njunih prodajnih, splošnih in upravnih stroškov (v nadaljevanju: stroški PSU), potrebnih za izračun normalne vrednosti na podlagi člena 2(3) in (4) osnovne uredbe, upoštevati ne samo stroške PSU v zvezi s prodajo zadevnega izdelka s strani tožečih strank neodvisnim strankam s sedežem v Ukrajini bodisi neposredno bodisi prek družbe IPU, ampak tudi stroške PSU, z izključitvijo stroškov prevoza, v zvezi s prodajo navedenega izdelka s strani tožečih strank družbi IPU, da ga je ta dalje prodala neodvisnim strankam s sedežem v Ukrajini.

14 Komisija je poleg tega ugotovila, da tožeči stranki svoje izdelke zdaj izvažata v Unijo ne samo kot prej prek družbe IPU, ampak tudi prek druge povezane družbe, to je Interpipe Central Trade GmbH (v nadaljevanju: IPCT) s sedežem v Nemčiji, ki jo je treba šteti za uvoznika. V skladu s prvo sodbo Interpipe Komisija za cene, ki so jih neodvisne stranke plačevale družbi IPE, ni nameravala uporabiti prilagoditve na podlagi člena 2(10)(i) osnovne uredbe, medtem ko je izrazila namen uvesti prilagoditev na podlagi člena 2(9) te uredbe za izdelke, ki jih v Uniji prodaja družba IPCT.

15 Tožeči stranki sta v pripombah z dne 30. julija 2018 glede dokumenta o splošnem razkritju z dne 13. julija 2018 izpodbijali izračune Komisije v zvezi s stroški PSU in trdili, da se predvidena metodologija razlikuje od metodologije, ki se je uporabljala prej, kar pomeni kršitev člena 11(9) osnovne uredbe. S to domnevno novo metodologijo naj bi se umetno napihnili stroški PSU in posledično tudi stopnja dampinga.

16 Komisija je ob koncu končnega pregleda, zaključenega leta 2018, sprejela Izvedbeno uredbo (EU) 2018/1469 z dne 1. oktobra 2018 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz nekaterih brezšivnih cevi iz železa ali jekla s poreklom iz Rusije in Ukrajine po pregledu zaradi izteka ukrepa v skladu s členom 11(2) Uredbe 2016/1036 (UL 2018, L 246, str. 20). Zadevni protidampinški ukrepi so se tako še naprej izvajali.

17 Komisija je v uvodnih izjavah 82 in 83 Izvedbene uredbe 2018/1469 poudarila, da je po analizi vseh elementov sprejela trditve tožečih strank v zvezi z izračunom stroškov PSU med povezanimi družbami.

18 Komisija je v uvodnih izjavah 86 in 87 Izvedbene uredbe 2018/1469 pojasnila, da če je proizvajalec izvoznik zadevni izdelek izvozil neodvisnim strankam v Uniji prek družbe IPE, ki je delovala kot trgovec, je bila izvozna cena v skladu s členom 2(8) osnovne uredbe določena na podlagi plačanih ali plačljivih cen za zadevni izdelek, ko je bil prodan za izvoz v Unijo. Nasprotno pa, ko so proizvajalci izvozniki zadevni izdelek izvažali v Unijo prek družbe IPCT, ki je delovala kot uvoznik, je bila izvozna cena v skladu s členom 2(9) osnovne uredbe določena na podlagi cene, po kateri je bil uvoženi izdelek prvič preprodan neodvisnim strankam v Uniji, s prilagoditvami, ki so dovoljene s to določbo.

19 Stopnja protidampinške dajatve za tožeči stranki je ostala določena na 13,8 %.

20 Komisija je 21. maja 2019 v okviru vmesnega pregleda, zaključenega leta 2019, tožečima strankama poslala dokument o splošnem razkritju (v nadaljevanju: DSR 2019) v skladu s členom 20 osnovne uredbe. Na prvem mestu, Komisija ju je v tem dokumentu obvestila, da so bili v izračun njunih stroškov PSU dodani stroški, ki so jima nastali pri prodaji družbi IPU. Na drugem mestu, Komisija je poudarila, da družbi IPE in IPCT po njenem mnenju delujeta kot dva kanala, po katerih se omogoča izvoz enakih izdelkov v Unijo. Komisija je na podlagi tega elementa, vloge koordinatorja, ki jo je družba IPU opravljala med tožečima strankama na eni strani in družbama IPE in IPCT na drugi strani, posebnosti pogodb, sklenjenih med družbo IPU in zadnjenavedenima družbama, ter tega, da statut družbe IPE ni vseboval obveznosti izključnosti pri izbiri dobaviteljev izdelkov za prodajo, ugotovila, da družbe IPE ni mogoče šteti za notranji oddelek za prodajo za izvoz znotraj skupine, ki ji pripadata tožeči stranki (v nadaljevanju: skupina Interpipe), in da je treba zato pri izračunu izvozne cene uporabiti prilagoditev na podlagi člena 2(10)(i) osnovne uredbe za cene, ki so jih družbi IPE plačevale neodvisne stranke v Uniji.

21 Tožeči stranki sta v pripombah z dne 4. junija 2019 glede DSR 2019 na prvem mestu izpodbijali zlasti izračune Komisije v zvezi s stroški PSU in trdili, da se predvidena metodologija ujema z metodologijo, ki je že bila predlagana in nazadnje zavrnjena v okviru končnega pregleda, zaključenega leta 2018. Na drugem mestu, trdili sta, da uporaba prilagoditve na podlagi člena 2(10)(i) osnovne uredbe za cene, ki so jih družbi IPE plačevale neodvisne stranke, pomeni kršitev načel, ki izhajajo iz prve sodbe Interpipe (glej točko 6 zgoraj). Poudarili sta, da se dejanske okoliščine kljub ustanovitvi družbe IPCT niso spremenile.

22 Komisija je 27. junija 2019 tožečima strankama poslala dokument o dodatnem razkritju, v katerem je sprejela več trditev, ki sta jih izrazili v pripombah z dne 4. junija 2019 in ki niso bile povzete v točki 21 zgoraj. Komisija je dodala, da so bile te trditve analizirane, vendar bodo obravnavane v izvedbeni uredbi, ki bo objavljena najpozneje 6. avgusta 2019. Stopnja protidampinške dajatve, ki jo je Komisija predvidela v tem dokumentu o dodatnem razkritju, je bila 8,1 %.

23 Komisija je 1. avgusta 2019 ob koncu vmesnega pregleda, zaključenega leta 2019, sprejela Izvedbeno uredbo (EU) 2019/1295 o spremembi Izvedbene uredbe 2018/1469 (UL 2019, L 204, str. 22) (v nadaljevanju: izpodbijana uredba), v kateri je bila stopnja protidampinške dajatve, ki se uporablja za tožeči stranki, določena na 8,1 %.

24 Komisija je v uvodnih izjavah 32, 33 in od 39 do 42 izpodbijane uredbe zavrnila trditve tožečih strank, povzete v točki 21 zgoraj. Pojasnila je, da so glede na zaupnost poslovnih informacij v zvezi s predstavitvijo in analizo teh trditev razlogi za njihovo zavrnitev podrobno navedeni v ločenem dopisu, ki ga je tožečima strankama poslala 2. avgusta 2019 (v nadaljevanju: dopis z dne 2. avgusta 2019).

Postopek in predlogi strank

25 Tožeči stranki sta 22. oktobra 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili to tožbo.

26 Pisni del postopka je bil končan 15. aprila 2020.

27 Tožeči stranki sta v dopisu, ki je bil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložen 26. aprila 2020, na podlagi člena 106(2) Poslovnika Splošnega sodišča predlagali, naj se opravi obravnava.

28 Na predlog sodnika poročevalca je Splošno sodišče (sedmi senat) odločilo, da začne ustni del postopka. V okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 89 Poslovnika, je strankam postavilo vprašanja za pisni odgovor pred obravnavo in Komisijo pozvalo, naj predloži nekatere dokumente. Stranke so se na te ukrepe odzvale v za to določenih rokih.

29 Stranke so na obravnavi 17. decembra 2020 ustno podale stališča in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča.

30 Tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj:

– izpodbijano uredbo razglasi za nično;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

31 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

Pravo

32 Tožeči stranki v podporo tožbi navajata štiri tožbene razloge.

33 Prvi tožbeni razlog se nanaša na nezakonitost vključitve stroškov PSU v zvezi s prodajo tožečih strank družbi IPU v izračun normalne vrednosti. Komisija naj bi s tem kršila člen 2(3), prvi pododstavek, (4), prvi pododstavek, in (6), prvi stavek, osnovne uredbe ter člen 2.2.2, prvi stavek, Sporazuma o izvajanju člena VI Splošnega sporazuma o carinah in trgovini 1994 (GATT) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, stran 189; v nadaljevanju: protidampinški sporazum STO), ki je v Prilogi 1A k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 82).

34 Drugi tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji pri uporabi zneska, ki ustreza stroškom PSU in dobičku zastopnika, ki dela na podlagi provizije, za izvozno ceno. Komisija naj od izvozne cene tožečih strank ne bi smela odšteti zneska, ki ustreza stroškom PSU in dobičku družbe IPE, na podlagi člena 2(10), prvi do četrti stavek in točka (i), osnovne uredbe.

35 Tretji tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 11(9) osnovne uredbe, ker bi Komisija morala normalno vrednost in izvozno ceno tožečih strank določiti z uporabo drugačne metodologije od tiste, ki jo je uporabljala prej.

36 V okviru vseh teh treh tožbenih razlogov tožeči stranki zatrjujeta kršitev člena 9(4), drugi pododstavek, osnovne uredbe in člena 9.3 protidampinškega sporazuma STO, ker zaradi navedenih kršitev in očitne napake pri presoji uvedena protidampinška dajatev presega stopnjo dampinga.

37 Četrti tožbeni razlog se nanaša na kršitev pravice do obrambe.

Prvi tožbeni razlog: nezakonitost vključitve stroškov PSU v zvezi s prodajo tožečih strank družbi IPU v izračun normalne vrednosti

38 Tožeči stranki trdita, da je Komisija z vključitvijo stroškov PSU v zvezi z njuno prodajo družbi IPU v izračun normalne vrednosti kršila člen 2(3), prvi pododstavek, (4), prvi pododstavek, in (6), prvi stavek, osnovne uredbe, svojo prakso odločanja in člen 2.2.2, prvi stavek, protidampinškega sporazuma STO, kot se razlaga v sklepih organa STO za reševanje sporov. Tožeči stranki poleg tega trdita, da v resnici nista nosili bremena spornih stroškov PSU.

39 Uvodoma tožeči stranki opozarjata, da je njuna prodaja zadevnega izdelka na ukrajinskem domačem trgu vedno potekala v obliki neposredne prodaje z njune strani neodvisnim domačim strankam (v nadaljevanju: neposredna prodaja) ali v obliki posredne prodaje v smislu, da sta ta izdelek prodali družbi IPU, ki ga je dalje prodajala neodvisnim domačim strankam (v nadaljevanju: posredna prodaja).

40 Tožeči stranki s tem tožbenim razlogom najprej trdita, da se Komisija pri vmesnem pregledu, zaključenem leta 2019, na podlagi katerega je bila sprejeta izpodbijana uredba, pri izračunih za določitev normalne vrednosti glede stroškov PSU ni kot v preteklosti oprla samo na njune stroške PSU v zvezi z neposredno prodajo zadevnega izdelka in stroške PSU družbe IPU za posredno prodajo tega izdelka. Napačno naj bi dodala stroške PSU, ki sta jih tožeči stranki imeli pri prodaji zadevnega izdelka družbi IPU (v nadaljevanju: sporni stroški PSU), ki ga je ta dalje prodala neodvisnim strankam na ukrajinskem domačem trgu. Po mnenju tožečih strank je bila z vključitvijo spornih stroškov PSU, ki jih ni bilo v izračunih, ki jih je Komisija opravila v okviru vmesnega pregleda, zaključenega leta 2012, in so bili nazadnje izključeni iz izračunov, povezanih s končnim pregledom, zaključenim leta 2018 (glej točke 11, 13 in 17 zgoraj), stopnja dampinga umetno napihnjena.

41 Dalje, tožeči stranki opozarjata, da v skladu s členom 2(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe „[n]ormalna vrednost običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici“, in da se v skladu s členom 2(1), tretji pododstavek, navedene uredbe cene, ki veljajo med strankami, ki se zdijo povezane, načeloma ne morejo šteti za cene v običajnem poteku trgovanja. Komisija naj bi v obravnavani zadevi upravičeno uporabila to načelo, vendar naj iz tega napačno ne bi sklepala, da se tudi stroški PSU v zvezi s prodajo med takimi strankami ne morejo šteti za stroške v običajnem poteku trgovanja. Tožeči stranki poudarjata, da člen 2(6), prvi stavek, osnovne uredbe določa, da se morajo stroški PSU izračunati na podlagi podatkov o običajnem poteku trgovanja. Enako načelo naj bi izhajalo iz člena 2.2.2, prvi stavek, protidampinškega sporazuma STO.

42 Nazadnje, tožeči stranki trdita, da se je z dodatkom spornih stroškov PSU umetno povečala normalna vrednost in posledično stopnja dampinga, kot je razvidno iz naslednjih dveh elementov.

43 Prvič, tožeči stranki opozarjata, da mora v skladu s členom 2(4), prvi in tretji pododstavek, osnovne uredbe in prakso Komisije prodaja zadevnega izdelka na domačem trgu države izvoznice neodvisnim strankam potekati pri običajnem poteku trgovanja, da se lahko upošteva pri izračunu normalne vrednosti. Zahtevani test za ugotovitev, ali prodaja poteka pri običajnem poteku trgovanja (v nadaljevanju: test OPT), naj bi v skladu s členom 2(4) osnovne uredbe zahteval primerjavo proizvodnih stroškov na enoto, h katerim se dodajo stroški PSU in dejanska prodajna cena po vrsti izdelka. Tožeči stranki dodajata, da osnovna uredba, zlasti njen člen 2(4), ne vsebuje nobenega pravila, ki bi zahtevalo, da se med stroške PSU, uporabljene za test OPT, vključijo vsi stroški, vključno s stroški, ki so nastali pri prodaji med povezanimi družbami.

44 Za vrste izdelkov, pri katerih je bilo več kot 80 % prodaje na domačem trgu izvoznika dobičkonosne v smislu, da so bili izdelki prodani po ceni, višji od stroškov na enoto (v nadaljevanju: dobičkonosna prodaja), in pri katerih je bila tehtana povprečna prodajna cena enaka ali višja od tehtanih povprečnih stroškov na enoto, naj bi bila normalna vrednost izračunana na podlagi celotne prodaje, ne glede na to, ali je bila dobičkonosna ali ne.

45 Nasprotno pa naj bi normalna vrednost – kadar je obseg dobičkonosne prodaje neke vrste izdelka enak ali nižji od 80 % celotnega obsega prodaje te vrste izdelka ali kadar je bila tehtana povprečna cena te vrste izdelka nižja od stroškov proizvodnje na enoto – temeljila samo na dobičkonosni prodaji.

46 Tožeči stranki poudarjata, da upoštevanje celotne prodaje neke vrste izdelka (glej točko 44 zgoraj) ali samo dobičkonosne prodaje te vrste izdelka (glej točko 45 zgoraj) vpliva na izračun normalne vrednosti te vrste izdelka v smislu, da je normalna vrednost višja v drugem primeru. Zato naj bi bila višja tudi stopnja dampinga.

47 Tožeči stranki opozarjata, da so se v obravnavani zadevi zaradi dodatka spornih stroškov PSU v izračune normalne vrednosti povečali skupni stroški in se je posledično zmanjšal odstotni delež dobičkonosne prodaje. Za večje število vrst izdelkov, ki se prodajajo na ukrajinskem domačem trgu, naj torej dobičkonosna prodaja ne bi dosegla praga 80 %, tako da naj bi se upoštevala samo dobičkonosna prodaja, normalna vrednost pa naj bi zato bila višja.

48 Drugič, po mnenju tožečih strank iz člena 2(3), prvi pododstavek, osnovne uredbe izhaja, da mora biti za vrste izdelkov, ki jih proizvajalec ne prodaja neodvisnim strankam na domačem trgu, ampak jih izvaža v Unijo, normalna vrednost izračunana na podlagi proizvodnih stroškov, h katerim se doda razumen znesek za stroške PSU in za dobiček. Ta razumen znesek naj bi se izračunal na podlagi prodaje drugih vrst zadevnega izdelka, opravljene pri običajnem poteku trgovanja. Z dodajanjem spornih stroškov PSU naj bi se povečala tudi konstruirana normalna vrednost za vrste izdelkov, ki se ne prodajajo na domačem trgu.

49 Tožeči stranki iz vseh zgornjih trditev sklepata, da je Komisija z upoštevanjem spornih stroškov PSU kršila člen 2(3), prvi pododstavek, (4), prvi pododstavek, in (6), prvi stavek, osnovne uredbe.

50 Komisija izpodbija utemeljenost trditev tožečih strank in dopustnost trditev o kršitvi njene prakse odločanja in spoznanj, ki izhajajo iz sklepov organa STO za reševanje sporov, ker niso bile predstavljene v skladu s točko 115 Praktičnih določb za izvajanje Poslovnika, saj ne ustrezajo naslovom tožbenih razlogov, navedenih v tožbi.

51 V zvezi z zadnjenavedenim je treba ugotoviti, da neupoštevanje priporočil za pripravo pisanj v Praktičnih določbah za izvajanje Poslovnika lahko povzroči nedopustnost celote ali dela tožbe, samo če tožba ni v skladu s členom 76(d) navedenega poslovnika. Kot pa bo navedeno v nadaljevanju, je v tožbi pojasnjena vsebina prvega tožbenega razloga, očitki, navedeni v njegovo utemeljitev, pa so dovolj jasni in natančni (glej v tem smislu sodbo z dne 25. marca 2015, Belgija/Komisija, T-538/11, EU:T:2015:188, točka 131 in navedena sodna praksa).

52 Ugovori nedopustnosti, ki jih je podala Komisija, torej niso utemeljeni.

53 Z vsebinskega vidika je treba ta tožbeni razlog preučiti po pregledu glavnih določb, ki se uporabljajo, in sodne prakse, v kateri so se te določbe razlagale.

54 V skladu s členom 1(2) osnovne uredbe se „[i]zdelek šteje kot dampinški, če je njegova izvozna cena pri izvozu v Unijo manjša kot primerljiva cena podobnega izdelka, ki se pojavlja v običajnem poteku trgovanja, uveljavljenim za državo izvoznico“. Člen 2(12), prvi stavek, osnovne uredbe določa, da je „[s]topnja dampinga […] znesek, za katerega normalna vrednost presega izvozno ceno“.

55 Iz tega sledi, da je določitev normalne vrednosti izdelka ena izmed bistvenih faz, ki omogoča ugotovitev obstoja morebitnega dampinga (sodba z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 20; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma, C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74, točka 105).

56 Glavna metoda za določitev normalne vrednosti izdelka je predstavljena v členu 2(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe (sodba z dne 11. julija 2017, Viraj Profiles/Svet, T-67/14, neobjavljena, EU:T:2017:481, točka 110), ki določa, da „[n]ormalna vrednost običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici“.

57 Kot je ugotovilo Sodišče, tako iz besedila kot iz sistematike člena 2(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe izhaja, da je treba pri določanju normalne vrednosti za določitev normalne vrednosti načeloma prednostno upoštevati ceno, ki se je dejansko plačala ali se plačuje v običajnem poteku trgovanja. Na podlagi člena 2(3), prvi pododstavek, osnovne uredbe je od tega načela mogoče odstopiti le, če ni – ali pa ni dovolj – prodaje podobnega izdelka v „običajnem poteku trgovanja“ ali če taka prodaja ne dovoljuje ustrezne primerjave. Ta odstopanja od metode določanja normalne vrednosti na podlagi dejanskih cen so izčrpna (glej sodbo z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točki 20 in 21 ter navedena sodna praksa).

58 Sodišče je poudarilo tudi, da je namen pojma „običajni potek trgovanja“ zagotoviti, da normalna vrednost izdelka čim bolj ustreza normalni ceni podobnega izdelka na izvoznikovem domačem trgu. Če je prodaja sklenjena pod pogoji, ki se ne ujemajo s trgovinsko prakso v zvezi s prodajo podobnega izdelka na tem trgu v času, ki se upošteva za ugotovitev, ali obstaja damping, potem to ni ustrezna osnova za določitev normalne vrednosti podobnega izdelka na navedenem trgu (sodba z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 28).

59 Osnovna uredba ne vsebuje opredelitve pojma „običajni potek trgovanja“. Vendar navedena uredba v členu 2 izrecno določa dva primera prodaje, ki pod nekaterimi pogoji ne moreta pomeniti takega običajnega poteka trgovanja. Prvič, člen 2(1), tretji pododstavek, osnovne uredbe natančneje določa, da se cene, ki veljajo med strankami, ki se zdijo povezane ali ki imajo medsebojni kompenzacijski dogovor, ne štejejo kot cene v običajnem poteku trgovanja in jih ni mogoče uporabljati za določanje normalne vrednosti, razen če ni izjemoma določeno, da navedena medsebojna povezava nanje ne vpliva (glej sodbo z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točki 22 in 23 in navedena sodna praksa). Drugič, v skladu s členom 2(4), prvi pododstavek, te uredbe se lahko prodaja podobnega izdelka na domačem trgu države izvoznice ali izvozna prodaja v tretjo državo po cenah, ki so pod proizvodnimi stroški na enoto, obravnava, kot da ne nastopa v običajnem poteku trgovanja, samo če se ugotovi, da se izvaja znotraj daljšega časovnega obdobja v znatnih količinah in pri cenah, ki ne zagotavljajo kritja vseh stroškov v razumnem časovnem obdobju (sodba z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 24). Člen 2(4), tretji pododstavek, te uredbe določa, da je „daljše obdobje“ običajno eno leto, vendar ni nikakor krajše od šestih mesecev; in šteje se, da se prodaja pod stroški na enoto izvaja v znatnih količinah v teku takega obdobja, če se ugotovi, da je

tehtano povprečje prodajne cene nižje od tehtanega povprečja stroškov na enoto ali da obseg prodaje pri cenah pod stroški na enoto ni manjši kot 20 % prodaje, ki se uporablja pri določanju normalne vrednosti.

60 Po mnenju Sodišča se pojem „običajni potek trgovanja“ nanaša na lastnosti prodaje, štete same zase (glej sodbo z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 25 in navedena sodna praksa).

Določbe izpodbijane uredbe o normalni vrednosti

61 V obravnavani zadevi je Komisija, kot je razvidno iz uvodnih izjav od 25 do 31 izpodbijane uredbe, normalno vrednost določila, kot sledi.

62 Prvič, v skladu s členom 2(2) osnovne uredbe je na eni strani preučila, ali je bil za tožeči stranki celoten obseg domače prodaje – in sicer v Ukrajini – podobnega izdelka neodvisnim strankam reprezentativen v primerjavi s njunim celotnim obsegom izvoza v Unijo v smislu, da je celoten obseg zadevne prodaje predstavljal vsaj 5 % celotnega obsega izvoza izdelka, ki se pregleduje, v Unijo. Ugotovila je, da to drži (uvodna izjava 25).

63 Na drugi strani je Komisija preverila, ali je prodaja tožečih strank na njunem domačem trgu za vsako vrsto izdelka, ki je enaka ali podobna vrsti izdelka, ki se izvaža v Unijo, reprezentativna, in sicer, ali je celotni obseg domače prodaje za vrsto izdelka predstavljal vsaj 5 % celotnega obsega izvoza enake ali primerljive vrste izdelka v Unijo. Ugotovila je, da je domača prodaja za vrsto izdelka v obdobju preiskave v veliki meri reprezentativna (uvodna izjava 26).

64 Drugič, za vrste izdelkov, ki so se v Ukrajini prodajale v reprezentativnih količinah (v nadaljevanju: vrste izdelkov, prodajane v Ukrajini), je Komisija uporabila test OPT (glej točko 43 zgoraj). Za to je izračunala delež dobičkonosne domače prodaje neodvisnim strankam na domačem trgu v obdobju preiskave (uvodna izjava 27).

65 Za tiste vrste izdelkov, prodajane v Ukrajini, pri katerih je bilo več kot 80 % obsega prodaje vrste izdelka na domačem trgu prodanih po ceni, višji od stroškov, in pri katerih je bila tehtana povprečna prodajna cena navedene vrste izdelka enaka ali višja od stroškov proizvodnje na enoto, je bila normalna vrednost po vrsti izdelka izračunana kot tehtano povprečje dejanskih domačih cen celotne prodaje zadevne vrste izdelka, ne glede na to, ali je bila navedena prodaja dobičkonosna ali ne (uvodna izjava 28).

66 Kadar je obseg dobičkonosne prodaje neke vrste izdelka pomenil 80 % ali manj celotnega obsega prodaje vrste izdelka, prodajane v Ukrajini, ali kadar je bila tehtana povprečna cena navedene vrste izdelka nižja od stroškov proizvodnje na enoto, je normalna vrednost temeljila na dejanski domači ceni, izračunani kot tehtana povprečna cena zgolj dobičkonosne domače prodaje navedene vrste izdelka v obdobju preiskave v zvezi s pregledom (uvodna izjava 29).

67 Analiza domače prodaje je pokazala, da je od 35 do 55 % celotne domače prodaje vrste izdelka, prodajane v Ukrajini, dobičkonosne in da je bila tehtana povprečna prodajna cena višja od stroškov proizvodnje. V skladu s tem se je normalna vrednost izračunala le kot tehtano povprečje dobičkonosne prodaje (uvodna izjava 30).

68 Tretjič, za vrste izdelkov, prodajane v Ukrajini, pri katerih je domača prodaja pomenila manj kot 5 % izvoza v Unijo ali se sploh niso prodajale na domačem trgu (v nadaljevanju: vrste izdelkov, ki se ne prodajajo v Ukrajini), je Komisija normalno vrednost izračunala v skladu s členom 2(3) osnovne uredbe na podlagi proizvodnih stroškov za posamezno vrsto izdelka, h katerim se prištejejo zneski za stroške PSU ter za dobiček (uvodna izjava 31).

Področje uporabe člena 2(3), (4) in (6) osnovne uredbe

69 Tožeči stranki trdita, da je Komisija pri izračunu normalne vrednosti napačno upoštevala sporne stroške PSU in tako napihnila normalno vrednost tako pri uporabi testa OPT za vrste izdelkov, prodajane v Ukrajini, kot pri konstruiranju normalne vrednosti v smislu člena 2(3) osnovne uredbe za vrste izdelkov, ki se ne prodajajo v Ukrajini (glej točke od 43 do 48 zgoraj).

70 Za odločitev o teh očitkih je treba ugotoviti, ali je Komisija sporne stroške PSU upravičeno vključila v izračune normalne vrednosti na podlagi člena 2(3) in (4) osnovne uredbe.

71 Kot je bilo navedeno v točkah od 57 do 60 zgoraj, je osnovno načelo, na katerem temelji določitev normalne vrednosti, to, da mora ta vrednost temeljiti na elementih v zvezi z običajnim potekom trgovanja.

72 Iz člena 2(1), tretji pododstavek, osnovne uredbe izhaja, da se prodajne cene, dogovorjene med povezanimi strankami, ne morejo, razen izjemoma, uporabiti za določitev normalne vrednosti (glej točko 59 zgoraj).

73 Komisija trdi, da se ta izključitev nanaša na drugačno vprašanje od vprašanja, ali se v obravnavani zadevi stroški PSU v zvezi s prodajo med povezanimi strankami, kot so tožeči stranki in družba IPU, lahko upoštevajo za določitev normalne vrednosti na podlagi člena 2(3) in (4) osnovne uredbe.

74 Spomniti je treba, da Komisija v skladu s sodno prakso upošteva stroške proizvodnje, ki se razumejo kot vsota proizvodnih stroškov zadevnega izdelka in stroškov PSU, na eni strani v okviru testa OPT na podlagi člena 2(4) osnovne uredbe, da oceni, ali je domača prodaja dobičkonosna in se tako zanjo lahko šteje, da se je izvajala v običajnem poteku trgovanja, in na drugi strani v okviru konstruiranja normalne vrednosti na podlagi člena 2(3) te uredbe, če domače prodaje ni bilo mogoče upoštevati (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2017, Viraj Profiles/Svet, T-67/14, neobjavljena, EU:T:2017:481, točka 163). Iz sodne prakse izhaja tudi, da morajo biti stroški, upoštevni v enem in drugem primeru, enaki, da bi se preprečilo, da bi se proizvajalci izvozniki brez vsakega razloga različno obravnavali glede na to, ali prodajajo nekatere vrste izdelkov tudi v svoji državi ali samo v tujini (glej v tem smislu sodbo z dne 5. oktobra 1988, Brother Industries/Svet, 250/85, EU:C:1988:464, točka 19).

75 Iz tega sledi, da je Komisija v obravnavani zadevi morala uporabiti iste stroške PSU tako pri uporabi testa OPT za vrste izdelkov, prodajane v Ukrajini, kot pri konstruiranju normalne vrednosti za vrste izdelkov, ki se ne prodajajo v Ukrajini. To ugotovitev, ki je v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 74 zgoraj, so sicer stranke na obravnavi potrdile.

76 V osnovni uredbi je način ocenjevanja stroškov PSU določen v členu 2(6), prvi stavek, v skladu s katerim „[z]neski za prodajne, splošne in upravne stroške in za dobičke temeljijo na dejanskih podatkih, ki se nanašajo na proizvodnjo in prodajo pri običajnem poteku trgovanja podobnega izdelka s strani obravnavanega izvoznika ali proizvajalca“.

77 Komisija v pisanjih trdi, da se člen 2(6), prvi stavek, osnovne uredbe uporablja samo za konstruiranje normalne vrednosti v skladu s členom 2(3) navedene uredbe, medtem ko naj ne bi bil upošteven za test OPT iz člena 2(4) te uredbe.

78 Vendar je treba poudariti, da člen 2(6), prvi stavek, osnovne uredbe ne razlikuje med tem, ali naj bi bila normalna vrednost konstruirana na podlagi člena 2(3) ali na podlagi druge določbe iste uredbe. Ta člen ne omejuje uporabe pravne ureditve, ki jo določa, na položaje, na katere se nanašajo nekatere posebne določbe navedene uredbe. Zato člen 2(6), prvi stavek, osnovne uredbe ne nasprotuje temu, da se obveznost, ki jo določa glede opiranja na podatke, zbrane pri običajnem poteku trgovanja, uporablja splošno, vsakič ko so v tem členu omenjeni stroški PSU. Poleg tega, ker ni sporno, da so stroški PSU – kot je Komisija priznala na obravnavi (glej točko 75 zgoraj) – ki so uporabljeni za konstruiranje normalne vrednosti na podlagi člena 2(3) osnovne uredbe, enaki kot stroški, ki se uporabijo za test OPT iz člena 2(4) te uredbe, morajo ti stroški biti v skladu s členom 2(6), prvi stavek, navedene uredbe in torej temeljiti na podatkih, ki se nanašajo na prodajo pri običajnem poteku trgovanja.

79 Preveriti je treba, ali je Komisija uporabila take podatke, ko je v obravnavani zadevi izvedla test OPT.

80 Za to je treba spomniti, da je skupina Interpipe vrste izdelkov, prodajane v Ukrajini, prodajala v obliki tako neposredne prodaje kot posredne prodaje prek družbe IPU (glej točko 39 zgoraj). Člen 2(6), prvi stavek, osnovne uredbe pa se ne sklicuje posebej na primer trgovanja, kot je posredna prodaja, ki poteka v dveh fazah, od katerih prva nastopi znotraj enotnega gospodarskega subjekta, ki ga sestavlja ta skupina.

81 Da bi Komisija utemeljila upoštevanje stroškov PSU, ki so tožečima strankama nastali pri prodaji družbi IPU – za katero ni sporno, da je povezana s tema strankama – pri izračunu normalne vrednosti, ta institucija v bistvu trdi, da se normalna vrednost izdelka, prodanega prvi neodvisni stranki, izračuna ob upoštevanju vseh stroškov v zvezi s proizvodnjo in prodajo izdelka ne glede na to, ali te stroške nosi proizvajalec ali stranka, ki je povezana znotraj skupine.

82 V zvezi s tem je treba spomniti na pomen pojma enotnega gospodarskega subjekta v pravu Unije in posledice tega pojma za izračun normalne vrednosti pri trgovanju, kot je v obravnavani zadevi posredna prodaja.

Pojem enotnega gospodarskega subjekta in njegove posledice

83 Pojem enotnega gospodarskega subjekta je bil oblikovan za določitev normalne vrednosti v smislu člena 2(1) osnovne uredbe in podobnih določb, ki so veljale pred njim. Ta pojem temelji na potrebi po upoštevanju gospodarskega stanja odnosov znotraj skupine (sodbi z dne 16. februarja 2012, Svet in Komisija/Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP, C-191/09 P in C-200/09 P, EU:C:2012:78, točka 55, in z dne 17. marca 2015, RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, točki 108 in 110).

84 Sodišče namreč meni, da delitev dejavnosti proizvodnje in prodaje v skupini, ki jo oblikujejo pravno ločene družbe, ne vpliva na dejstvo, da te družbe sestavljajo enoten gospodarski subjekt, ki tako organizira vse dejavnosti, ki jih v drugih primerih izvaja subjekt, ki je enoten tudi v pravnem smislu (glej sodbo z dne 13. oktobra 1993, Matsushita Electric Industrial/Svet, C-104/90, EU:C:1993:837, točka 9 in navedena sodna praksa).

85 Glede cen, ki jih je treba upoštevati v primeru prodaje, pri kateri sodeluje več družb iz iste skupine, preden zadevni izdelek kupi tretja oseba, iz sodne prakse izhaja, da kadar proizvajalec naloge, ki jih običajno opravlja notranji oddelek za prodajo, zaupa družbi za distribucijo njegovih izdelkov, ki jo gospodarsko nadzoruje, je za določitev normalne vrednosti uporaba cen, ki jih prvi neodvisni kupec plača navedeni družbi za distribucijo, upravičena, ker bi bilo mogoče te cene šteti za cene prve prodaje izdelka, opravljene ob običajnem poteku trgovanja v smislu člena 2(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe (sodba z dne 17. marca 2015, RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, točka 108; glej v tem smislu tudi sodbi z dne 5. oktobra 1988, Brother Industries/Svet, 250/85, EU:C:1988:464, točka 15, in z dne 10. marca 1992, Canon/Svet, C-171/87, EU:C:1992:106, točki 9 in 11). Iz tega sledi, da se morajo institucije Unije, pristojne za sprejetje protidampinških dajatev, opreti na cene, ki jih prva neodvisna stranka plača povezanim prodajnim družbam (sodba z dne 10. marca 1992, Matsushita Electric/Svet, C-175/87, EU:C:1992:109, točka 16; glej v tem smislu tudi sodbi z dne 5. oktobra 1988, TEC in drugi/Svet, 260/85 in 106/86, EU:C:1988:465, točka 30, in z dne 5. oktobra 1988, Silver Seiko in drugi/Svet, 273/85 in 107/86, EU:C:1988:466, točka 14).

86 Da je Sodišče prišlo do te ugotovitve o cenah, se je opredelilo do stroškov s tem, da je ugotovilo, da je treba v normalno vrednost vključiti vse stroške, ki jih imajo distribucijske družbe pod nadzorom proizvajalca, in tudi stroške proizvajalca, ki prispevajo k prodaji zadevnih izdelkov na notranjem trgu in bi bili očitno zajeti v prodajni ceni, če bi izdelke prodajal notranji oddelek proizvajalca za prodajo (sodba z dne 10. marca 1992, Matsushita Electric/Svet, C-175/87, EU:C:1992:109, točka 15).

87 Splošneje, Sodišče glede posredne prodaje, kot je ta iz obravnavane zadeve, meni, da se morajo vedno upoštevati vsi stroški, ki so nujno vključeni v ceno, ki jo plača prva neodvisna stranka, da se prepreči diskriminacija z vidika izračuna normalne vrednosti glede na to, ali prodaja poteka prek oddelka za prodajo, vključenega v organizacijo proizvajalca, ali prek družbe, ki je pravno ločena, čeprav jo ekonomsko nadzira proizvajalec (glej v tem smislu sodbi z dne 5. oktobra 1988, TEC in drugi/Svet, 260/85 in 106/86, EU:C:1988:465, točka 29, in z dne 10. marca 1992, Canon/Svet, C-171/87, EU:C:1992:106, točka 13).

88 Na podlagi omenjenih načel je treba šteti, da v obravnavani zadevi posredne podaje ni mogoče razdeliti na njena sestavna dela, da bi se drugi del, ki je potekal med družbo IPU in neodvisno stranko, opredelil kot običajni potek trgovanja, medtem ko se prvi del, ki je potekal med eno ali drugo od tožečih strank in družbo IPU, pri izračunu normalne vrednosti ne bi upošteval, ker ne bi pomenil takega trgovanja. Iz tega izhaja, da mora Komisija pri tej oceni upoštevati posredno prodajo v celoti.

89 Zato so na podlagi tako člena 2(1), tretji pododstavek, osnovne uredbe kot sodne prakse, omenjene v točki 85 zgoraj, edine cene, ki so upoštevne za izračun normalne vrednosti v zvezi s posredno prodajo, cene, ki so jih plačale neodvisne stranke. Stranke se sicer glede tega vprašanja strinjajo.

90 V zvezi s stroški PSU tožeči stranki na podlagi načel, ki izhajajo iz točk 86 in 87 zgoraj, ter ugotovitve, ki izhaja iz njih, kot je ubesedena v točki 88 zgoraj, napačno izpodbijata odločitev Komisije, da se opre na vse stroške, vključno s spornimi stroški PSU, ki so v skupini Interpipe nastali v dveh fazah, ki sestavljata posredno prodajo.

91 Dodati je treba, da sta seštevek stroškov PSU, povezanih z obema fazama posredne prodaje, in upoštevanje samo cene, zaračunane v drugi fazi, pri testu OPT združljiva z določbami osnovne uredbe, ki se uporabljajo, in sodno prakso, navedeno zgoraj, ter odražata gospodarsko stanje.

V obravnavani zadevi se namreč lahko domneva, da cene, ki jih je družba IPU zaračunavala neodvisnim strankam za izdelke, ki jih je kupila od tožečih strank, izhajajo iz naslednjih elementov. Prvič, te cene, ki jih je zaračunavala družba IPU, vključujejo cene, ki jih je družba IPU sama prej plačala tožečima strankama, pri čemer je treba pojasniti, da naj bi zadnjenavedene cene izražale proizvodne stroške izdelkov, stroške PSU, ki sta jih imeli tožeči stranki ob prodaji teh izdelkov družbi IPU, in po potrebi dobiček za ti stranki. Drugič, vključujejo stroške PSU, ki jih je imela družba IPU ob prodaji enakih izdelkov neodvisnim strankam, po potrebi skupaj z dobičkom. Za ugotovitev, ali je posredna prodaja dobičkonosna, mora Komisija preveriti, ali je cena, ki jo je zaračunala družba IPU, tej družbi omogočila povrnitev cene, ki jo je plačala tožečima strankama, in njenih stroškov PSU. Ker cena, ki jo je družba IPU plačala tožečima strankama, kot je bilo poudarjeno, med drugim zajema stroške PSU teh strank, mora Komisija te stroške upoštevati. Poudariti je treba, da nasprotno ni mogoče domnevati – in tožeči stranki tega ne trdita – da stroški PSU, ki jih je imela družba IPU v okviru prodaje neodvisnim strankam, vključujejo stroške PSU, ki sta jih tožeči stranki imeli v prvi fazi posredne prodaje, izvedene med njima in družbo IPU. Zato, če Komisija v svoj izračun ne bi vključila spornih stroškov PSU, ti ne bi bili upoštevani v okviru posredne prodaje, tako da bi bila normalna vrednost določena po metodologiji, ki ne bi odražala gospodarskega stanja.

92 Glede na navedeno člena 2(6), prvi stavek, osnovne uredbe ni mogoče razlagati tako, da nasprotuje temu, da se Komisija v okviru testa OPT in konstruiranja normalne vrednosti na podlagi člena 2(3) navedene uredbe opre na stroške PSU, ki vključujejo tiste stroške PSU, ki so v obravnavani zadevi sporni.

93 Zato je treba zavrniti očitke tožečih strank v zvezi s tem, da je Komisija s tem, da je pri izračunu normalne vrednosti upoštevala sporne stroške PSU, umetno povečala to vrednost. Zato je treba preučiti druge očitke, navedene v podporo prvemu tožbenemu razlogu, ki se nanašajo na sklepe organa STO za reševanje sporov, teoretično naravo spornih stroškov PSU in kršitev prakse Komisije.

Očitki v zvezi s sklepi organa STO za reševanje sporov

94 Tožeči stranki trdita, da je pritožbeni organ STO, katerega poročila sprejme organ STO za reševanje sporov, ob razlagi člena 2.2.2, prvi stavek, protidampinškega sporazuma STO, ki naj bi ustrezal členu 2(6), prvi stavek, osnovne uredbe, pojasnil, da se je treba opreti na dejanske podatke o proizvodnji in prodaji pri običajnem poteku trgovanju in da je treba prodajo, ki ni potekala v takem poteku trgovanja, izključiti iz izračuna zneskov, ki ustrezajo stroškom PSU in dobičku.

95 Opozoriti je treba, da v skladu s sodno prakso sporazumi STO ob upoštevanju njihove narave in sistematike načeloma niso del pravil, ob katerih upoštevanju sodišče Unije nadzira zakonitost aktov institucij Unije na podlagi člena 263, prvi odstavek, PDEU. Vendar mora sodišče Unije v primeru, v katerem je bil namen Unije izvršiti posebno obveznost, ki jo je prevzela v okviru STO, ali v primeru, v katerem akt Unije izrecno napotuje na natančne določbe sporazumov STO, opraviti nadzor zakonitosti zadevnega akta Unije glede na pravila STO (glej sodbo z dne 17. marca 2015, RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, točka 134 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 15. novembra 2018, Baby Dan, C-592/17, EU:C:2018:913, točki 66 in 67).

96 V skladu z uvodno izjavo 3 osnovne uredbe je treba besednjak navedenega sporazuma – da se zagotovi primerno in transparentno izvajanje pravil iz protidampinškega sporazuma STO – v največji možni meri odraziti v zakonodaji Unije.

97 Določbe člena 2.2.2, prvi stavek, protidampinškega sporazuma STO se v bistvu ujemajo z določbami člena 2(6), prvi stavek, osnovne uredbe. Enako velja, na eni strani, za določbe členov 2.2 in 2.2.1 tega sporazuma in, na drugi strani, določbe člena 2(3) in (4) navedene uredbe.

98 Iz tega sledi, da je treba določbe osnovne uredbe v delu, v katerem se ujemajo z določbami protidampinškega sporazuma STO, razlagati kar se da mogoče ob upoštevanju ustreznih določb tega sporazuma, kot jih razlaga organ STO za reševanje sporov (glej v tem smislu sodbe z dne 19. decembra 2013, Transnational Company „Kazchrome“ in ENRC Marketing/Svet, C-10/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:865, točka 54; z dne 18. oktobra 2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, točke od 46 do 48, in z dne 10. aprila 2019, Jindal Saw in Jindal Saw Italia/Komisija, T-301/16, EU:T:2019:234, točka 134).

99 Pritožbeni organ STO je v poročilu o sporu „Evropske skupnosti – Protidampinške dajatve na uvoz bombažnega posteljnega perila s poreklom iz Indije“, ki ga je organ STO za reševanje sporov sprejel 12. marca 2001 (WT/DS 141/AB/R, točka 82), člen 2.2.2 protidampinškega sporazuma STO razlagal tako:

„[V] prvem stavku uvodnega besedila člena 2.2.2 gre za ‚dejanske podatke, ki se nanašajo na proizvodnjo in prodajo v običajni trgovini‘. Avtorji [p]rotidampinškega sporazuma [STO] so tako jasno navedli, da mora biti prodaja, ki ne poteka v običajni trgovini, izključena, kadar se zneske, ki ustrezajo [stroškom PSU] in dobičku, izračuna po metodologiji, določeni v uvodnem besedilu člena 2.2.2.“

100 Podobni preudarki so navedeni v poročilu pritožbenega organa STO o sporu „Kitajska – Ukrepi za uvedbo protidampinških dajatev za visokozmogljive brezšivne cevi iz nerjavnega jekla (HP-SSST) iz Evropske unije“, ki ga je organ STO za reševanje sporov sprejel 28. oktobra 2015 (WT/DS 460/AB/R, točka 5.27), in poročilu odbora STO o sporu „Združene države – Protidampinški ukrepi za nekatere cevne materiale za naftovode iz Koreje (ZDA – Cevni materiali za naftovode (Koreja))“, ki ga je organ STO za reševanje sporov sprejel 18. januarja 2018 (WT/DS 488/R, točka 7.45).

101 Vendar je treba v obravnavani zadevi ugotoviti, da to, da je Komisija upoštevala sporne stroške PSU, ni v nasprotju z načelom, ki izhaja iz sklepov organa STO za reševanje sporov, po mnenju katerega je iz izračuna stroškov PSU izključena prodaja, ki ne nastopa v običajnem poteku trgovanja. Kot je bilo poudarjeno v točki 88 zgoraj, je treba namreč ugotoviti, da posredna prodaja v celoti načeloma pomeni običajni potek trgovanja. Zgoraj navedeni sklepi organa STO za reševanje sporov se ne nanašajo na položaje, kot je posredna prodaja, ki se obravnavajo v tej zadevi.

102 Ker se organ STO za reševanje sporov ni posebej opredelil do položaja, kot izhaja iz posredne prodaje, ni mogoče šteti, da je Komisija s tem, da je upoštevala sporne stroške PSU, kršila člen 2(6), prvi stavek, osnovne uredbe, razlagan z vidika člena 2.2.2 protidampinškega sporazuma STO.

Teoretična narava spornih stroškov PSU

103 Tožeči stranki trdita, da v resnici nista nosili bremena spornih stroškov PSU. Pojasnjujeta, da ne izpodbijata načela, v skladu s katerim prodaja med povezanimi strankami povzroči nekatere stroške, ampak trdita, da stroški PSU, ki sta jih omenili v odgovorih na vprašalnik Komisije, niso reprezentativni za dejanske stroške, nastale pri teh transakcijah, in da bi ti stroški PSU zato

morali biti izključeni. Zneski, ki sta jih tožeči stranki navedli v stolpcu vprašalnika, ki se je nanašal na stroške v zvezi s „povezanimi strankami“, naj bi bili teoretični in naj bi bili vstavljeni samo zaradi upoštevanja oblike vprašalnika, ki ga je pripravila Komisija.

104 Spomniti je treba, da se v skladu s členom 2(5), prvi odstavek, osnovne uredbe „[s]troški […] običajno izračunavajo na osnovi evidenc, ki jih hrani preiskovana stranka, pod pogojem, da so te evidence v skladu s splošno sprejetimi računovodskimi načeli v zadevni državi in da se dokaže, da te evidence razumno odražajo stroške, povezane s proizvodnjo in prodajo obravnavanega izdelka“.

105 Poleg tega iz člena 6(2) osnovne uredbe izhaja, da službe Komisije pripravijo in zainteresiranim strankam pošljejo vprašalnik za pridobitev informacij, potrebnih za protidampinško preiskavo, in da so navedene stranke zavezane tem službam predložiti informacije, ki ji bodo omogočile dobro izvedbo protidampinške preiskave (sodba z dne 14. decembra 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, točki 50 in 51).

106 Odgovori strank na vprašalnik iz člena 6(2) osnovne uredbe in naknadno preverjanje, ki ga lahko Komisija opravi na kraju samem v skladu s členom 16 iste uredbe, so bistveni za potek protidampinškega postopka (glej sodbo z dne 30. aprila 2015, VTZ in drugi/Svet, T-432/12, neobjavljena, EU:T:2015:248, točka 29 in navedena sodna praksa).

107 Iz člena 18(3) in (6) osnovne uredbe izhaja tudi, da morajo institucije Unije informacije, ki so jih zainteresirane stranke zavezane predložiti Komisiji, uporabiti za sprejetje ugotovitev v protidampinškem postopku in da te stranke ne smejo opustiti predložitve pomembnih informacij. Potrebnost dane informacije je treba presojati od primera do primera (sodba z dne 14. decembra 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, točka 52).

108 Poleg tega mora Komisija kot preiskovalni organ ugotoviti obstoj dampinga (glej v tem smislu sodbi z dne 12. oktobra 1999, Acme/Svet, T-48/96, EU:T:1999:251, točka 40, in z dne 30. aprila 2015, VTZ in drugi/Svet, T-432/12, neobjavljena, EU:T:2015:248, točka 29).

109 Namen preverjanja zbranih dokazov je omogočiti Komisiji, da izpolni svojo nalogo in se prepriča o „natančnosti“ informacij podjetja, ki je predmet preverjanja ter ki mora po najboljših močeh in izčrpno odgovoriti na vprašanja Komisije, ne da bi smelo opustiti predložitve vseh podatkov in koristnih pojasnil, na podlagi katerih bi Komisija lahko opravila potrebna navzkrižna preverjanja natančnosti predloženih podatkov in prišla do razumno točnih ugotovitev (sodba z dne 3. decembra 2019, Yieh United Steel/Komisija, T-607/15, v pritožbenem postopku, EU:T:2019:831, točka 78).

110 V obravnavani zadevi sta tožeči stranki v odgovorih na vprašalnik, ki jima ga je poslala Komisija, predložili podatke o spornih stroških PSU. Čeprav sta izpodbijali načelo, v skladu s katerim se morajo ti stroški upoštevati, s tem, da sta se sklicevali na spremembo metodologije Komisije v primerjavi s prejšnjimi pregledi, ki jih je opravila, nista izrazili dvoma o zanesljivosti podatkov, ki sta jih sporočili tej instituciji.

111 Pred Splošnim sodiščem sta tožeči stranki trdili, da sta pri izpolnjevanju vprašalnika Komisije za ocenitev spornih stroškov PSU za skupni znesek svojih stroškov PSU uporabili koeficient, ki ustreza deležu prometa, ustvarjenega z njuno prodajo družbi IPU, glede na znesek prometa, ustvarjenega z njuno celotno prodajo. Menita, da ker se v skladu s členom 2(1), tretji pododstavek, osnovne uredbe cene njunih izdelkov pri prodaji družbi IPU niso mogle uporabiti

za določitev normalne vrednosti, tudi promet, ustvarjen s to prodajo, ni upošteven za določitev stroškov PSU. Stroški PSU, izračunani po taki metodi, naj bi bili teoretični in naj bi morali biti izključeni iz izračuna normalne vrednosti.

112 Tožeči stranki vseeno priznavata, da prodaja med povezanimi družbami povzroči nekatere stroške PSU. Ugotoviti je treba, da tega priznavanja ne spremlja predlog drugačne metodologije od te, ki je razvidna iz vprašalnika, ki ga je Komisija uporabila za oceno spornih stroškov PSU, ki jih je morala upoštevati, kot je razvidno iz točke 90 zgoraj.

113 Glede očitka, da so bili na podlagi metodologije, razvidne iz vprašalnika Komisije, sporni stroški PSU ocenjeni glede na koeficient, izračunan na podlagi prometa, določenega na podlagi cen, ki so se uporabljale med povezanimi družbami, kot so tožeči stranki in družba IPU, je treba ugotoviti, da člen 2(1) osnovne uredbe, na katerega se sklicujeta tožeči stranki (glej točko 111 zgoraj), ne vsebuje sklicevanja na stroške PSU. Res je, da ta določba v tretjem pododstavku izključuje, da se cene, ki veljajo med povezanimi družbami, lahko štejejo za cene, ki se morajo upoštevati pri izračunu normalne vrednosti, ki v skladu s prvim pododstavkom istega odstavka „običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici“. Vendar tožeči stranki nista dokazali, da predvidena izključitev v zvezi s cenami, ki veljajo med povezanimi družbami, povzroči izključitev stroškov PSU, nastalih pri prodaji med takimi družbami.

114 S temi očitki tožečih strank torej ni mogoče ovreči načela, ki izhaja iz točk od 83 do 91 zgoraj, v skladu s katerim mora Komisija normalno vrednost izračunati ob upoštevanju vseh stroškov, nastalih pri prodaji vrst izdelkov, prodajanih v Ukrajini, vključno z vsemi stroški, povezanimi s posredno prodajo. Zato je treba te očitke zavrniti.

Kršitev prakse Komisije

115 Tožeči stranki trdita, da je Komisija s tem, da je za določitev normalne vrednosti upoštevala sporne stroške PSU, kršila svojo prakso.

116 Vseeno je treba spomniti, da se mora zakonitost uredbe o uvedbi protidampinških dajatev presojati glede na pravna pravila in zlasti določbe osnovne uredbe, in ne na podlagi domnevne predhodne prakse odločanja Komisije in Sveta (sodba z dne 18. oktobra 2016, Crown Equipment (Suzhou) in Crown Gabelstapler/Svet, T-351/13, neobjavljena, EU:T:2016:616, točka 107; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 4. oktobra 2006, Moser Baer India/Svet, T-300/03, EU:T:2006:289, točka 45).

117 Ker je bilo v obravnavani zadevi ugotovljeno, da je vključitev spornih stroškov PSU v izračune normalne vrednosti v skladu z osnovno uredbo, je treba ta očitek zavrniti kot brezpredmeten, ne da bi bilo treba preučiti, ali sta instituciji pri sprejetju uredb, na katere se sklicujeta tožeči stranki, uporabili drugačno metodologijo od te, ki je bila uporabljena v obravnavani zadevi.

118 Glede na vse navedeno je treba ugotoviti, da Komisija s tem, da je za določitev normalne vrednosti upoštevala sporne stroške PSU, ni kršila člena 2(3), prvi pododstavek, (4), prvi pododstavek, in (6), prvi stavek, osnovne uredbe in tudi ni kršila člena 2.2.2, prvi stavek, protidampinškega sporazuma STO.

119 Zato je treba prvi tožbeni razlog, kot je predstavljen v točki 33 zgoraj, zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji pri uporabi zneska, ki ustreza stroškom PSU in dobičku zastopnika, ki dela na podlagi provizije, za izvozno ceno

120 Tožeči stranki se sklicujeta na očitno napako pri presoji, ki jo je Komisija storila pri razlagi člena 2(10), prvi do četrti stavek in točka (i), osnovne uredbe.

121 Tožeči stranki trdita, da je Komisija pri izračunu izvozne cene za namene postopka, ki se je končal s sprejetjem izpodbijane uredbe, napačno uporabila prilagoditev navzdol na podlagi člena 2(10)(i) osnovne uredbe za cene, ki jih je družba IPE uporabljala za prodajo zadevnega izdelka prvim neodvisnim strankam v Uniji (v nadaljevanju: sporna prilagoditev). S sporno prilagoditvijo naj bi bila uvedena funkcionalna asimetrija med normalno vrednostjo in izvozno ceno tožečih strank, ki naj bi vplivala na primerljivost cen, kar je v nasprotju s členom 2(10), prvi do četrti stavek, te uredbe. Namesto da je uvedla to prilagoditev, naj bi se Komisija morala opreti na navedene cene, kot naj bi bila storila pri prejšnjih pregledih, v skladu s spoznanji iz prve sodbe Interpipe, ki jo je Sodišče potrdilo. Elementi, ki jih je Komisija poudarila v DSR 2019, izpodbijani uredbi in dopisu z dne 2. avgusta 2019, naj sporne prilagoditve ne bi upravičevali.

122 Na prvem mestu, po mnenju tožečih strank Komisija napačno trdi, da imata z ustanovitvijo družbe IPCT (glej točko 14 zgoraj), ki se je pridružila družbi IPE, zdaj na voljo vzporedna kanala za izvoz enakih izdelkov v Unijo. Komisija naj bi iz tega napačno sklepala, da je treba družbo IPE zdaj opredeliti kot zastopnika, in ne kot v preteklosti kot notranji oddelek za prodajo enotnega gospodarskega subjekta, ki ga sestavljajo tožeči stranki in družba IPU. Komisija naj ne bi zagotovila nobenega pojasnila, ki bi dokazovalo samodejnost zatrjevane povezave med obstojem družbe IPCT kot povezanega uvoznika s sedežem v Uniji in spremembo opredelitve družbe IPE. Ta naj bi kljub ustanovitvi družbe IPCT še naprej delovala kot prej in naj bi ostala glavni izvozni kanal tožečih strank za njuno prodajo izdelka, ki je predmet teh protidampinških ukrepov, v Unijo. Družba IPCT naj bi bila ustanovljena, da bi se zlasti v Nemčiji olajšala prodaja koles za železniška vozila, ki ne spadajo v opredelitev istega izdelka. Poleg tega naj ne bi niti osnovna uredba niti sodna praksa omogočali sklepa, da obstoj „vzporednega“ prodajnega kanala lahko ogrozi status povezanega trgovca kot notranjega oddelka za prodajo. Odločilno merilo za izključitev takega statusa naj bi se nanašalo na vprašanje, ali ta trgovec svoj promet ustvari predvsem s prodajo izdelkov, ki prihajajo od nepovezanih podjetij. Tožeči stranki pa naj bi družbi IPE zagotavljali celoten zadevni izdelek, ki ga ta prodaja v Unijo. Resničnosti te ugotovitve naj ne bi ovrglo dejstvo, ki ga poudarja Komisija, da statut družbe IPE ne vsebuje klavzule o izključnosti v korist tožečih strank, ki bi družbi IPE formalno preprečevala, da se preskrbuje pri drugih proizvajalcih.

123 Poleg tega tožeči stranki navajata, da je bila družba IPCT ustanovljena leta 2014 in da je Komisija pri končnem pregledu, zaključenem leta 2018, vedela za obstoj te družbe, vendar ni menila, da je ta sprememba dejanskih okoliščin zadosten razlog za spremembo statusa družbe IPE kot notranjega oddelka za prodajo.

124 Na drugem mestu, čeprav tožeči stranki priznavata, da družba IPU opravlja naloge usklajevanja, ki jih je opisala Komisija (glej točko 20 zgoraj), izpodbijata njeno ugotovitev, da te naloge niso združljive s tem, da družba IPE pripada istemu enotnemu gospodarskemu subjektu kot tožeči stranki in družba IPU, in da pomenijo, da je treba družbo IPE obravnavati kot zastopnika, ki dela na podlagi provizije. V zvezi s tem se sklicujeta na prvo sodbo Interpipe.

125 Na tretjem mestu, tožeči stranki trdita, da čeprav pogodbi, sklenjeni med družbo IPU na eni strani in družbo IPE ali IPCT na drugi strani (v nadaljevanju: zadevni pogodbi), vsebujeta klavzule o pritožbah v zvezi z neskladnostjo blaga z zahtevami in pogodbenimi specifikacijami in o odgovornosti strank za ocenjevanje kakovosti, škodo pri prevozu in tehnične prilagoditve potrebam končnih kupcev ter arbitražno klavzulo, na podlagi te okoliščine ni mogoče sklepati, da družba IPE ni notranji oddelek za prodajo. Take klavzule, ki so vstavljene zaradi izpolnjevanja zahtev ukrajinskega prava, ki velja za navedeni pogodbi, naj ne bi spremenile gospodarskega stanja položaja družbe IPE, ki naj bi bila notranji oddelek za prodajo, in ne zastopnik, ki dela na podlagi provizije.

126 Komisija izpodbija trditve tožečih strank.

127 Pred preučitvijo teh trditev je treba spomniti na upoštevne določbe in načela, določena v sodni praksi, ter zgodovino uporabe prilagoditve iz člena 2(10)(i) osnovne uredbe in uredb, ki so veljale pred njo, za skupino Interpipe.

128 V skladu s členom 2(10), prvi stavek, osnovne uredbe se „[i]zvede […] poštena primerjava med izvozno ceno in normalno vrednostjo“. Člen 2(10), tretji stavek, te uredbe določa, da „[k]adar normalna vrednost in izvozna cena ne temeljita na taki primerljivi osnovi, se v obliki prilagoditev ustrezno upoštevajo, v vsakem primeru, odvisno od pomena, razlike v dejavnikih, za katere se ugotovi in dokaže, da vplivajo na cene in s tem na primerljivost cen“.

129 Člen 2(10)(i) osnovne uredbe med „dejavnike, za katere se lahko delajo prilagoditve“, uvršča „provizije“. V skladu s to določbo se zlasti „[p]rilagoditev […] izvede zaradi razlik v provizijah, ki se plačujejo v zvezi z obravnavano prodajo“. Kot določa, se „[i]zraz provizije […] razume tako, da vključuje pribitek, ki ga je prejel trgovec izdelka ali podobnega izdelka, če so funkcije takšnega trgovca podobne funkcijam zastopnika, ki dela na podlagi provizije“.

130 Vendar iz sodne prakse izhaja, da prilagoditve na podlagi člena 2(10)(i) osnovne uredbe ni mogoče izvesti, kadar sta proizvajalec s sedežem v tretji državi in z njim povezan distributer za izvoze v Unijo enoten gospodarski subjekt (sodba z dne 26. oktobra 2016, PT Musim Mas/Svet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, točka 39).

131 Odločeno je bilo namreč, da se pojem enotnega gospodarskega subjekta, ki je bil razvit za določitev normalne vrednosti, kot je razvidno iz točk 83 in 84 zgoraj, uporablja tudi za določitev izvozne cene (glej v tem smislu sodbi z dne 16. februarja 2012, Svet in Komisija/Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP, C-191/09 P in C-200/09 P, EU:C:2012:78, točki 55 in 56, in z dne 17. marca 2015, RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, točki 108 in 109).

132 Na podlagi načel, določenih v sodni praksi, navedeni v točki 84 zgoraj, je treba ugotoviti, da se je s priznanjem obstoja enotnega gospodarskega subjekta mogoče izogniti temu, da stroški, ki so očitno zajeti s prodajno ceno proizvoda, kadar to prodajo opravlja vključeni oddelek za prodajo v organizaciji proizvajalca, niso več zajeti, kadar enako dejavnost prodaje izvaja pravno ločena družba, čeprav jo gospodarsko nadzoruje proizvajalec (sodba z dne 26. oktobra 2016, PT Musim Mas/Svet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, točka 41).

133 Iz tega izhaja, da trgovca, ki skupaj s proizvajalcem s sedežem v tretji državi tvori enoten gospodarski subjekt, ni mogoče obravnavati, kot da opravlja funkcije, podobne funkcijam zastopnika, ki dela na podlagi provizij v smislu člena 2(10)(i) osnovne uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 26. oktobra 2016, PT Musim Mas/Svet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, točka 42).

134 V okviru analize obstoja enotnega gospodarskega subjekta med proizvajalcem in z njim povezanim trgovcem je odločilno, da se obravnava gospodarsko stanje obstoječih razmerij med tem proizvajalcem in tem distributerjem. Glede na zahtevo, da se ugotovi gospodarsko stanje razmerij med tem proizvajalcem in tem distributerjem, morajo institucije Unije upoštevati vse upoštevne dejavnike, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, ali ta distributer opravlja funkcije vključenega oddelka za prodajo tega proizvajalca (glej v tem smislu sodbo z dne 26. oktobra 2016, PT Musim Mas/Svet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, točka 43 in navedena sodna praksa).

135 Glede dokaznega bremena v zvezi s posebnimi prilagoditvami, navedenimi v členu 2(10), od (a) do (k), osnovne uredbe, iz sodne prakse izhaja, da ga mora nositi stranka, ki se namerava nanje sklicevati (glej v tem smislu sodbo z dne 26. oktobra 2016, PT Musim Mas/Svet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, točka 83 in navedena sodna praksa).

136 Torej, kadar instituciji Unije menita, da je treba izvozno ceno prilagoditi navzdol, ker družba za prodajo, povezana s proizvajalcem, opravlja funkcije, podobne funkcijam zastopnika, ki dela na podlagi provizij, morata ti instituciji predložiti vsaj skladne indice, da je ta pogoj izpolnjen (glej sodbo z dne 26. oktobra 2016, PT Musim Mas/Svet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, točka 84 in navedena sodna praksa).

137 Iz tega izhaja, da če sta instituciji Unije predložili skladne indice, ki dokazujejo, da trgovec, ki je povezan s proizvajalcem, opravlja podobne funkcije kot zastopnik, ki dela na podlagi provizije, mora ta trgovec ali ta proizvajalec predložiti dokaz, da prilagoditev na podlagi člena 2(10)(i) osnovne uredbe ni upravičena (sodba z dne 26. oktobra 2016, PT Musim Mas/Svet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, točka 85).

Zgodovina uporabe prilagoditve iz člena 2(10)(i) osnovne uredbe in uredb, ki so veljale pred njo, za skupino Interpipe

– Prilagoditev, uporabljena za skupino Interpipe v Uredbi št. 954/2006, in sprejeti ukrepi po ugotovitvi nezakonitosti te prilagoditve v prvi sodbi Interpipe

138 Kot je bilo navedeno v točkah 4 in 6 zgoraj, je v Uredbi št. 954/2006 izračun protidampinške dajatve, ki se je uporabljala za nekdanji družbi Interpipe, ki sta ju nasledili tožeči stranki, vključeval uporabo prilagoditve, podobne sporni prilagoditvi, za cene, ki jih je uporabljala švicarska družba Sepco, ki je nato postala družba IPE. Splošno sodišče je v prvi sodbi Interpipe navedeno uredbo razglasilo za delno nično prav zaradi nezakonitosti te prilagoditve.

139 Da je Splošno sodišče tako odločilo, je najprej poudarilo, da se je Komisija pri ugotovitvi, da družba Sepco opravlja naloge, podobne nalogam zastopnika, ki dela na podlagi provizije, oprla na tri elemente. Prvič, nekdanji družbi Interpipe naj bi opravljali neposredno prodajo zadevnega izdelka v Uniji. Drugič, družba SPIG Interpipe, povezana družba za prodajo v Ukrajini, ki je nato postala družba IPU, naj bi delovala kot prodajni zastopnik za prodajo nekdanjih družb Interpipe družbi Sepco. Tretjič, povezave zadnjenavedene družbe z navedenima družbama naj ne bi bile zadostne in zaradi njih naj ne bi bilo mogoče šteti, da je pod njunim nadzorom oziroma da obstaja skupni nadzor družbe Sepco in nekdanjih družb Interpipe (prva sodba Interpipe, točka 182).

140 Glede prvega elementa je Splošno sodišče ugotovilo, da je neposredna prodaja v Uniji, ki sta jo opravljali nekdanji družbi Interpipe, v prehodni fazi potekala v novih državah članicah. Poleg tega je obseg neposredne prodaje znašal približno 8 % celotnega obsega prodaje navedenih družb v Uniji in je bil torej obroben. Zato sta ti družbi prevzeli zgolj naloge prodaje, ki se dopolnjujejo z nalogami družbe Sepco, in to samo za prehodno obdobje (prva sodba Interpipe, točka 185).

141 Glede drugega elementa je Splošno sodišče poudarilo, da Svet ni pojasnil, zakaj bi dejstvo, da družba SPIG Interpipe prejema provizijo od prodaje nekdanjih družb Interpipe družbi Sepco, dokazovalo, da zadnjenavedena družba opravlja naloge, podobne nalogam zastopnika, ki dela na podlagi provizije, ali oviralo priznanje njenega statusa notranjega oddelka za prodajo navedenih družb (prva sodba Interpipe, točka 186).

142 Glede tretjega elementa je Splošno sodišče ugotovilo, da na podlagi listin iz spisa ni mogoče ugotoviti, da med družbo Sepco in eno od nekdanjih družb Interpipe ne obstajajo zadostne povezave (prva sodba Interpipe, točka 187).

143 Splošno sodišče je iz tega sklepalo, da je Svet storil očitno napako pri presoji pri uporabi člena 2(10)(i) spremenjene Uredbe št. 384/96, ker je opravil prilagoditev izvozne cene, ki jo je družba Sepco uporabljala v okviru transakcij v zvezi z izdelki, ki jih je proizvajala ena od nekdanjih družb Interpipe (prva sodba Interpipe, točka 190). Zaradi kršitve pravice do obrambe se je ta prilagoditev štela za nezakonito tudi v delu, v katerem se je uporabila za transakcije v zvezi z izdelki, ki jih je proizvajala druga od nekdanjih družb Interpipe (prva sodba Interpipe, točke od 209 do 211).

144 Svet je v uvodnih izjavah 12 in 13 Izvedbene uredbe št. 540/2012, ki jo je sprejel v skladu s členom 266 PDEU za izvršitev prve sodbe Interpipe, ki jo je Sodišče potrdilo, na eni strani spomnil, da je Splošno sodišče štelo, da institucije Unije pri primerjavi normalne vrednosti in izvozne cene v tem posebnem primeru skupine Interpipe ne bi smele izvesti prilagoditve zaradi provizij, in na drugi strani navedel, da je bila zato stopnja dampinga ponovno izračunana, ne da bi se izvozna cena prilagodila razlikam v provizijah.

145 Kot je Komisija potrdila na obravnavi, Svet v Izvedbeni uredbi št. 540/2012 ni obravnaval vprašanja, ali bi drugi elementi razen teh, ki jih je Splošno sodišče preučilo v prvi sodbi Interpipe, lahko utemeljili uporabo prilagoditve, ki je bila v tej sodbi razglašena za nezakonito.

146 Taka preučitev ni razvidna niti iz Izvedbene uredbe št. 585/2012, s katero je Svet ohranil zadevne protidampinške ukrepe (glej točko 9 zgoraj). Iz uvodnih izjav 7, 38 in 57 zadnjenavedene uredbe namreč izhaja, da se zaradi odločitev sodišča Unije za izvozne cene skupine Interpipe ni smela uporabiti nobena prilagoditev. Enako velja za Izvedbeno uredbo št. 795/2012, sprejeto po vmesnem pregledu, zaključenem leta 2012, kot je razvidno iz njenih uvodnih izjav 2, 27 in 28.

147 Komisija je v Uredbi 2018/1469, sprejeti po končnem pregledu, zaključenem leta 2018, v uvodnih izjavah 4 in 5 opisala vse protidampinške ukrepe, ki se nanašajo na skupino Interpipe. V uvodni izjavi 86 je navedla, da če je proizvajalec izvoznik zadevni izdelek izvozil neodvisnim strankam v Uniji prek družbe IPE, je bila izvozna cena v skladu s členom 2(8) osnovne uredbe določena na podlagi plačanih ali plačljivih cen za zadevni izdelek, ko je bil prodan za izvoz v Unijo. Komisija je v uvodni izjavi 87 dodala, da če je proizvajalec izvoznik zadevni izdelek izvažal v Unijo prek družbe IPCT, je bila izvozna cena v skladu s členom 2(9) navedene uredbe konstruirana na podlagi cene, po kateri je bil uvoženi izdelek prvič dalje prodan neodvisnim strankam v Uniji.

148 Zato Komisija iz razlogov, ki izhajajo iz prve sodbe Interpipe, v Izvedbeni uredbi 2018/1469 še naprej za izvozne cene izdelkov, ki jih je prodajala družba IPE, ni uporabljala prilagoditve iz člena 2(10)(i) osnovne uredbe.

– *Uporaba sporne prilagoditve*

149 Nasprotno pa je Komisija v okviru vmesnega pregleda, zaključenega leta 2019, ko je temeljiteje preučila vprašanje odnosov med tožečima strankama in družbo IPE, ugotovila, da je treba sporno prilagoditev uporabiti.

150 Iz uvodnih izjav od 39 do 42 izpodbijane uredbe izhaja, da je po mnenju Komisije skupina Interpipe v obdobju preiskave v zvezi z vmesnim pregledom, zaključenim leta 2019, zadevni izdelek v Unijo izvažala po dveh različnih prodajnih kanalih, in sicer prek družbe IPE, ki je isti povezani trgovec s sedežem v Švici, prek katerega je svoje izdelke izvažala na datum vmesnega pregleda, zaključenega leta 2012, in prek družbe IPCT. Zadnjenavedeni distribucijski kanal med tem vmesnim pregledom še ni obstajal. Zato in na podlagi drugih elementov, ki zaradi zaupnosti v navedeni uredbi niso bili predstavljeni, vendar so bili tožečima strankama sporočeni v dopisu z dne 2. avgusta 2019, je Komisija menila, da je treba sporno prilagoditev uporabiti.

151 Iz dopisa z dne 2. avgusta 2019 je razvidno, da je po mnenju Komisije sporna prilagoditev utemeljena zaradi naslednjih štirih elementov.

152 Prvič, Komisija je ugotovila, da družbi IPE in IPCT svojim strankam s sedežem v Uniji prodajata iste izdelke in ponujata iste storitve. Tako družba IPE, ki ni bila vključena v prodajo, ki jo je opravljala družba IPCT, ni bila več edina družba, pristojna za distribucijo izdelkov, ki jih proizvajata tožeči stranki, v Unijo. Dodala je, da družba IPCT ni bila pristojna samo za velik delež prodaje skupine Interpipe v Uniji, ampak je zadevni izdelek prodajala tudi v več državah članicah in celo nekaterim strankam, s katerimi je delala družba IPE.

153 Drugič, po mnenju Komisije je bila družba IPU vmesni člen med družbama IPE in IPCT na eni strani ter tožečima strankama na drugi strani v smislu, da je zbirala naročila od družbe IPE in IPCT ter jih dodeljevala eni ali drugi od tožečih strank glede na njune zmogljivosti in proizvodne programe.

154 Tretjič, Komisija je ugotovila, da so v zadevnih pogodbah (glej točko 125 zgoraj) določeni podrobni postopki v zvezi s pritožbami za izdelke, ki niso v skladu s pogodbenimi specifikacijami. Ti pogodbi sta urejali tudi izključno odgovornost prodajalca in kupca v zvezi z ocenjevanjem kakovosti, škodo pri prevozu in tehničnimi prilagoditvami za potrebe končnih strank ter vsebovali podroben oddelek o arbitraži za reševanje vseh sporov, ki bi v zvezi s pogodbenimi določbami nastali med družbo IPU kot prodajalcem in družbo IPE ali IPCT kot kupcema. Komisija je dodala, da je družba IPU v večini primerov delovala kot poverjenik tožečih strank in da je v pogodbah med družbo IPU na eni strani in družbo IPE ali IPCT na drugi strani izrecno omenjen prenos tveganja s prve na eno ali drugo od zadnjenavedenih.

155 Četrtič, Komisija je poudarila, da statut družbe IPE ne vsebuje klavzule o izključnosti v korist tožečih strank, tako da se je ta lahko preskrbovala pri drugih proizvajalcih.

Tožeči stranki izpodbijata elemente, na katerih temelji sporna prilagoditev

156 Večini očitkov, ki jih tožeči stranki navajata v podporo temu tožbenemu razlogu, je skupno, da se Komisiji očita, da se je s tem, da je zanju uporabila sporno prilagoditev, oddaljila od ugotovitev, do katerih sta instituciji prišli v zvezi z vlogo družbe Sepco, ki je postala družba IPE, odkar sta izvršili prvo sodbo Interpipe.

157 Vendar je treba za presojo tega tožbenega razloga ugotoviti samo, ali je Komisija storila očitno napako pri presoji s tem, da je menila, da štirje elementi, povzeti v točkah od 152 do 155 zgoraj, omogočajo uporabo sporne prilagoditve. Drugi očitki tožečih strank se namreč prekrivajo z očitki, ki jih navajata v podporo drugemu delu tretjega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 11(9) osnovne uredbe, ker je Komisija spremenila metodologijo, ne da bi bili izpolnjeni pogoji, ki so za to določeni v tej določbi. Ti očitki bodo zato obravnavani pri preučitvi navedenega dela.

158 Ugotoviti je treba, da – kot je Komisija na obravnavi poudarila v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča, ne da bi ji tožeči stranki oporekali – nobeden od štirih elementov, povzetih v točkah od 152 do 155 zgoraj, ni povezan s tremi elementi, ki jih je Splošno sodišče preučilo v prvi sodbi Interpipe in v zvezi s katerimi je bila ugotovljena očitna napaka pri presoji (glej točke od 139 do 143 zgoraj). Zato dejstvo, da se v navedeni sodbi ti trije elementi niso šteli za zadostne za utemeljitev prilagoditve, podobne sporni prilagoditvi, ne vpliva na zakonitost zadnjenavedene prilagoditve, ker Komisija te štiri ločene elemente navaja v podporo svoji odločitvi.

159 V zvezi z neobstojem klavzule o izključnosti (glej točko 155 zgoraj) v statutu družbe IPE v korist tožečih strank je treba spomniti, da je v skladu s sodno prakso del prodaje, ki jo je ustvaril trgovec z izdelki, ki prihajajo od nepovezanih proizvajalcev, pomemben dejavnik za določitev, ali je ta trgovec s povezanim proizvajalcem enoten gospodarski subjekt. Če torej trgovec velik del svojega prometa ustvari s prodajo izdelkov, ki prihajajo od nepovezanih podjetij, bi ta okoliščina lahko bila indic, da naloge tega trgovca niso naloge notranjega oddelka za prodajo (sodba z dne 25. junija 2015, PT Musim Mas/Svet, T-26/12, neobjavljena, EU:T:2015:437, točka 53).

160 V obravnavani zadevi tožeči stranki izpodbijata trditev Komisije o tem, da statut družbe IPE ne vsebuje klavzule o izključnosti v njuno korist. Trdita, ne da bi jima Komisija v zvezi s tem nasprotovala, da je družba IPE dejansko vedno prodajala samo zadevni izdelek, ki ga proizvajata onidve.

161 Ker se morajo institucije Unije opreti na gospodarsko stanje odnosov med zadevnimi družbami (glej točki 83 in 134 zgoraj), neobstoj take klavzule o izključnosti torej ni element, ki se lahko učinkovito uporabi v podporo zakonitosti sporne prilagoditve.

162 V zvezi z vsebino zadevnih pogodb (glej točki 125 in 154 zgoraj) je treba najprej spomniti, da je v skladu s sodno prakso obstoj pisnih pogodb med družbami upošteven element za ugotavljanje, ali te družbe sestavljajo enoten gospodarski subjekt ali ne. Obstoj takih pogodb namreč dokazuje, da je odnos med zadevnimi družbami organiziran na podlagi normalnih tržnih pogojev (glej v tem smislu sodbo z dne 25. junija 2015, PT Musim Mas/Svet, T-26/12, neobjavljena, EU:T:2015:437, točka 60).

163 V obravnavani zadevi je vsebina zadevnih pogodb, kot jo je Komisija opisala v dopisu z dne 2. avgusta 2019 in kot izhaja iz dokumentov, ki jih je predložila v odgovor na ukrep procesnega vodstva (glej točko 28 zgoraj), dokaz v podporo njeni odločitvi, da uporabi sporno prilagoditev.

Obstoj arbitražne klavzule za reševanje pogodbenih sporov, ki lahko nastanejo med družbama, ki sta pogodbeni stranki, in neobstoj solidarnosti med tema družbama, ki predpostavljata ne le obstoj dveh pravno ločenih oseb, ampak tudi dveh gospodarskih subjektov z različnimi interesi, namreč nista združljiva z obstojem enotnega gospodarskega subjekta in opredelitvijo ene od teh družb kot notranjega oddelka za prodajo (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 25. junija 2015, PT Musim Mas/Svet, T-26/12, neobjavljena, EU:T:2015:437, točki 62 in 63).

164 V zvezi z istovetnostjo dejavnosti, ki jih družbi IPE in IPCT opravljata za stranke s sedežem v Uniji (glej točko 152 zgoraj), je treba ugotoviti, da tožeči stranki nista predložili dokaza, s katerim bi ovrgli ugotovitve Komisije v zvezi z vlogo družbe IPCT, za katero je ta institucija ugotovila, da zadevni izdelek prodaja v Uniji delno istim strankam, ki se preskrbujejo pri družbi IPE. Tožeči stranki namreč trdita samo, da je bila družba IPCT ustanovljena, da bi se predvsem v Nemčiji olajšala prodaja koles za železniška vozila, ki ne spadajo v opredelitev zadevnega izdelka. Poleg tega sta tožeči stranki v pripombah glede DSR 2019 priznali, da družba IPCT „prodaja omejene količine zadevnega izdelka v nekaterih državah članicah“.

165 Komisija pa utemeljeno trdi, da ima enoten gospodarski subjekt načeloma na voljo enoten notranji oddelek za prodajo, tako da je istovetnost, čeprav delna, nalog prodaje v Uniji, ki jih opravljata družbi IPE in IPCT, dokaz, na podlagi katerega se lahko izključi, da je družba IPE tak oddelek.

166 Nazadnje, poudariti je treba, da vloga vmesnega člena, ki jo ima družba IPU (glej točko 153 zgoraj), potrjuje ugotovitev Komisije, da vloga družbe IPCT nasprotuje temu, da je družba IPE opredeljena kot notranji oddelek za prodajo. Kot je Komisija pojasnila na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča, na podlagi dejstva, da družba IPU obravnava naročila, ki jih prejme tako od družbe IPE kot od družbe IPCT, namreč ni mogoče izključiti vsakršne možnosti konkurence med zadnjenavedenima družbama pri prodaji enakih izdelkov na trgu Unije. Tožeči stranki pa ne navajata razlogov, iz katerih bi bila skupina Interpipe organizirana tako, da bi družba, ki bi morala delovati kot notranji oddelek za prodajo, konkurirala drugi družbi iz iste skupine.

167 Iz tega sledi, da so ob upoštevanju, da statut družbe IPE ne vsebuje klavzule o izključnosti v korist tožečih strank, elementi, ki jih je uporabila Komisija, skladni indici, na podlagi katerih je mogoče izključiti možnost, da je družba IPE organizirana kot notranji oddelek za prodajo (glej točko 137 zgoraj).

168 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da Komisija s tem, da je uporabila sporno prilagoditev, ni storila očitne napake pri presoji. Zato je treba zavrniti drugi tožbeni razlog, naveden v točki 34 zgoraj.

Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 11(9) osnovne uredbe, ker je Komisija spremenila metodologijo za izračun normalne vrednosti in izvozne cene

169 Tožeči stranki trdita, da mora Komisija v skladu s členom 11(9) osnovne uredbe pri preiskavah, povezanih s pregledom, ki jih opravi na podlagi člena 11(2) in (3) navedene uredbe, praviloma uporabiti isto metodologijo, zlasti za določitev normalne vrednosti in izvozne cene, kot jo je uporabila pri preiskavi, na podlagi katere so bili uvedeni ukrepi, ki so predmet pregleda. To metodologijo naj bi bilo mogoče spremeniti samo, če so se spremenile okoliščine. Nasprotno pa naj Komisija ne bi mogla uporabiti nove metodologije samo zato, ker se ji zdi primernejša od prejšnje, če je ta prejšnja v skladu z osnovno uredbo. V obravnavani zadevi naj bi bila referenčna

metodologija tista, ki je bila uporabljena pri končnem pregledu, zaključenem leta 2018. Poleg tega tožeči stranki trdita, da ko se Komisija poskuša opreti na svojo prvotno preiskavo, nasprotuje lastni trditvi, da prejšnje preiskave niso referenčna točka.

170 Tožeči stranki opozarjata, da spornih stroškov PSU Komisija ni upoštevala niti pri vmesnem pregledu, zaključenem leta 2012, niti – po njunih pripombah (glej točke 13, 15 in 17 zgoraj) – pri končnem pregledu, zaključenem leta 2018, in da čeprav je bila družba IPCT ustanovljena pred tem zadnjim pregledom, je bila izvozna cena v okviru tega pregleda izračunana brez uporabe sporne prilagoditve za cene, ki jih je uporabljala družba IPE.

171 Tožeči stranki s tem tožbenim razlogom torej trdita, da je Komisija z dveh vidikov kršila člen 11(9) osnovne uredbe, ker je pri vmesnem pregledu, zaključenem leta 2019, izračunala na eni strani normalno vrednost (prvi del) in na drugi strani izvozno ceno (drugi del) po drugačni metodologiji od tiste, ki jo je uporabila prej. Pojasnjujeta, da spremembe, ki jih je Komisija vnesla v svoje izračune, pomenijo „metodologijo“ v smislu zgoraj navedene določbe, in ne „pristop“ – izraz, ki ga je Komisija uporabila pred Splošnim sodiščem – ki pa naj ne bi ustrezal nobenemu pojmu v osnovni uredbi.

172 Pred preučitvijo obeh delov tega tožbenega razloga je treba spomniti na besedilo člena 11(9) osnovne uredbe in načela, določena v sodni praksi.

173 V skladu s členom 11(9) osnovne uredbe Komisija pri vseh preiskavah v zvezi s pregledi v smislu tega člena, če se okoliščine ne spremenijo, uporabi isto metodologijo kot pri preiskavi, na podlagi katere je bila dajatev določena, med drugim ob upoštevanju člena 2 te uredbe.

174 Na prvem mestu, poudariti je treba, da je treba izjemo, v skladu s katero lahko institucije v postopku pregleda, če so se okoliščine spremenile, uporabijo drugačno metodologijo kot v prvotnem postopku, nujno razlagati ozko, saj je treba odstopanje ali izjemo od splošnega pravila razlagati ozko (sodba z dne 3. decembra 2020, Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo in drugi, C-461/18 P, EU:C:2020:979, točka 143). Dokazno breme nosijo institucije, ki morajo – da bi lahko pri preiskavi v zvezi s pregledom uporabile drugačno metodo kot pri prvotni preiskavi – dokazati, da so se okoliščine spremenile (sodba z dne 19. septembra 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Svet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, točka 18).

175 Zahteva po ozki razlagi možnosti spremembe metodologije, ki je izjemoma dovoljena s členom 11(9) osnovne uredbe, ne dopušča, da institucije še naprej uporabljajo metodologijo, ki ne bi bila v skladu z določbami člena 2 te uredbe (glej v tem smislu sodbe z dne 19 septembre 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Svet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, točka 19; z dne 18. septembra 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, točka 43, in z dne 3. decembra 2020, Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo in drugi, C-461/18 P, EU:C:2020:979, točka 144).

176 Nasprotno, za utemeljitev spremembe metodologije ni dovolj, da bi bila nova metodologija primernejša od prejšnje, seveda če bi bila prejšnja metodologija v skladu s členom 2 osnovne uredbe (glej sodbo z dne 17. marca 2015, RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, točka 91 in navedena sodna praksa).

177 Na drugem mestu, spremenjene okoliščine iz določb člena 11(9) osnovne uredbe se nanašajo na parametre, uporabljene v skladu z določbami člena 2 te uredbe, v okviru metode, ki je bila v preiskavi, na podlagi katere je bila naložena dajatev, uporabljena za izračun stopnje dampinga (glej v tem smislu sodbo z dne 28. aprila 2015, CHEMK in KF/Svet, T-169/12, EU:T:2015:231, točka 90).

178 Na tretjem mestu, uporaba iste metodologije ne pomeni, da je treba uporabiti iste podatke, ki so bili zbrani med prejšnjo preiskavo, ali iste dejanske ali številčne ugotovitve, dobljene na podlagi navedenih podatkov (sodba z dne 7. februarja 2013, Acron/Svet, T-118/10, neobjavljena, EU:T:2013:67, točka 115).

179 Oba dela tega tožbenega razloga je treba zaporedoma preučiti z vidika teh načel.

Prvi del: Komisija je spremenila metodologijo za izračun normalne vrednosti

180 Tožeči stranki v podporo prvemu delu tretjega tožbenega razloga navajata, da Komisija niti v izpodbijani uredbi niti v dopisu z dne 2. avgusta 2019 ni omenila niti najmanjše spremembe okoliščin od preiskave v zvezi s končnim pregledom, zaključenim leta 2018, ki bi utemeljevala uporabo drugačne metodologije za ugotovitev, ali je bila njuna prodaja opravljena v običajnem poteku trgovanja, in za določitev konstruirane normalne vrednosti. Poleg tega tožeči stranki ugotavljata, da je Komisija v navedenem dopisu priznala, da je metodologijo spremenila, ker so bili pri vmesnem pregledu, zaključenem leta 2012, in končnem pregledu, zaključenem leta 2018, sporni stroški PSU pomotoma izpuščeni, ter izjavila, da je zdaj uporabljena metodologija v skladu s členom 2(4) in (6) osnovne uredbe in da zgoraj navedena napaka ni vzbujala legitimnega pričakovanja, na katero bi se tožeči stranki lahko sklicevali. Po njunem mnenju pa na podlagi teh kratkih pojasnil Komisije ni mogoče šteti, da je dokazala obstoj spremenjenih okoliščin v smislu člena 11(9) osnovne uredbe, ki bi jih bilo treba razlagati ozko.

181 Komisiji naj tudi ne bi uspelo dokazati, da izključitev spornih stroškov PSU ni v skladu s členom 2 osnovne uredbe. Trditev Komisije o skladnosti nove metodologije z navedenim členom naj namreč ne bi bila enaka pojasnilu, da je bila metodologija, uporabljena pri vmesnem pregledu, zaključenem leta 2012, in končnem pregledu, zaključenem leta 2018, napačna. Tožeči stranki vztrajata, da bi morala biti domnevna napaka, ki jo je Komisija storila od vmesnega pregleda, zaključenega leta 2012, če bi bila to resnično napaka, popravljena pri končnem pregledu, zaključenem leta 2018. Vendar naj bi Komisija v okviru tega pregleda posebej in podrobno preučila sporne stroške PSU in nazadnje sprejela stališče, ki ga v zvezi s temi stroški zagovarjata tožeči stranki.

182 Komisija izpodbija trditve tožečih strank.

183 Poudariti je treba, da odločitev za upoštevanje ali izključitev spornih stroškov PSU pri določitvi normalne vrednosti ni dejanska okoliščina, ki jo je Komisija lahko posodobila na podlagi novih podatkov, ki bi jih predložili tožeči stranki, ampak izhaja iz razlage, ki se jo je Komisija odločila dati upoštevnim določbam člena 2 osnovne uredbe, zlasti njegovim odstavkom 3, 4 in 6. Vključitev teh stroškov pri vmesnem pregledu, zaključenem leta 2019, potem ko so bili izključeni pri vmesnem pregledu, zaključenem leta 2012, in končnem pregledu, zaključenem leta 2018, torej pomeni spremembo metodologije v smislu člena 11(9) osnovne uredbe.

184 Kot pa izhaja iz preučitve prvega tožbenega razloga, osnovna uredba, razlagana z vidika upoštevne sodne prakse, zahteva uporabo testa OPT in konstruiranje normalne vrednosti v smislu člena 2(3) navedene uredbe na podlagi vseh stroškov PSU, nastalih pri – neposredni ali posredni – prodaji tožečih strank na ukrajinskem trgu. Kot je Komisija priznala na obravnavi, metodologija, ki jo je uporabila pri vmesnem pregledu, zaključenem leta 2012, in končnem pregledu, zaključenem leta 2018, ni v skladu s členom 2 osnovne uredbe, ker izključuje sporne stroške PSU.

185 Iz tega izhaja, da v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 175 zgoraj, sprememba metodologije, ki jo je izvedla Komisija, ni v nasprotju s členom 11(9) osnovne uredbe.

186 V okviru tega dela tožeči stranki navajata tudi očitek v zvezi s kršitvijo načela varstva legitimnega pričakovanja, ker sta, ko sta od Komisije zahtevali, da opravi (glej točko 12 zgoraj) vmesni pregled, ki je bil zaključen leta 2019 in na podlagi katerega je bila sprejeta izpodbijana uredba, pričakovali, da bo stopnja dampinga izračunana po isti metodologiji, kot jo je Komisija uporabljala od vmesnega pregleda, zaključenega leta 2012.

187 Spomniti je treba, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso lahko na načelo varstva legitimnega pričakovanja sklicuje vsak posameznik, ki je v položaju, v katerem mu je uprava Unije s tem, da mu je dala natančna zagotovila, vzbudila utemeljena pričakovanja. Dana zagotovila morajo biti poleg tega v skladu z veljavnimi predpisi (sodba z dne 24. marca 2011, ISD Polska in drugi/Komisija, C-369/09 P, EU:C:2011:175, točka 123; glej tudi sodbo z dne 17. decembra 2010, EWRIA in drugi/Komisija, T-369/08, EU:T:2010:549, točka 139 in navedena sodna praksa).

188 V obravnavani zadevi naj bi bila ob domnevi, da sta tožeči stranki od Komisije dobili dovolj natančna zagotovila o izključitvi spornih stroškov PSU, ta zagotovila v nasprotju s členom 2 osnovne uredbe, kot je razvidno iz preučitve prvega tožbenega razloga.

189 Vsekakor iz spisa ni razvidno, da so bila taka zagotovila tožečima strankama dana v okviru vmesnega pregleda, zaključenega leta 2012. Glede zagotovil, ki naj bi v zvezi s spornimi stroški PSU izhajala iz izmenjav med Komisijo in tožečima strankama med končnim pregledom, zaključenim leta 2018, je treba ugotoviti, da so se te izmenjave začele 13. julija 2018 (glej točko 13 zgoraj). Vendar sta tožeči stranki že pred tem datumom zahtevali vmesni pregled, ki je bil zaključen leta 2019 in na podlagi katerega je bila sprejeta izpodbijana uredba, kot je razvidno iz objave obvestila o zadnjenavedenem pregledu 7. maja 2018 (glej točko 12 zgoraj). Tožeči stranki se torej ne moreta sklicevati na legitimno pričakovanje, ki bi izhajalo iz predhodnih izmenjav v okviru končnega pregleda, zaključenega leta 2018.

190 Zato očitek tožečih strank v zvezi s kršitvijo načela varstva legitimnega pričakovanja ni utemeljen.

191 Glede na navedeno je treba prvi del tretjega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del: Komisija je spremenila metodologijo za izračun izvozne cene

192 Tožeči stranki z drugim delom tega tožbenega razloga trdita, da ustanovitev družbe IPCT leta 2014 ne pomeni spremenjenih okoliščin glede na položaj, ki je obstajal med končnim pregledom, zaključenim leta 2018, ki bi lahko utemeljevale uvedbo sporne prilagoditve. Komisija naj bi tako morala še naprej uporabljati metodologijo, ki jo je uporabljala med navedenim pregledom, razen če bi lahko dokazala, da ta ni v skladu s členom 2 osnovne uredbe. Tožeči stranki izpodbijata trditev, ki jo je Komisija navedla v dopisu z dne 2. avgusta 2019, da je bil namen pregleda v zvezi z iztekom ukrepov drugačen od namena vmesnega pregleda, zato je

opravila podrobno analizo strukture skupine Interpipe pri vmesnem pregledu, zaključenem leta 2019, ne pa pri končnem pregledu, zaključenem leta 2018. Nasprotujeta tudi trditvi Komisije, da je za uporabo člena 11(9) osnovne uredbe pomembno vprašanje, ali so se od prejšnjega vmesnega pregleda okoliščine spremenile. Postopkovna pravila, razen pravil o rokih, in obseg preiskav v zvezi s pregledom izteka ukrepov in preiskav v zvezi z vmesnim pregledom naj bi bili podobni, celo enaki glede določitve stopnje dampinga, kot naj bi izhajalo iz člena 11(5) osnovne uredbe.

193 Komisija izpodbija trditve tožečih strank.

194 Kot je razvidno iz točk od 143 do 148 zgoraj, instituciji po razglasitvi prve sodbe Interpipe in do vmesnega pregleda, zaključenega leta 2019, ko sta se odločili, da za skupino Interpipe ne bosta več uporabljali prilagoditve, ki jo je Splošno sodišče v navedeni sodbi razglasilo za nezakonito, nista preučili štirih elementov, navedenih v točkah od 152 do 155 zgoraj, na podlagi katerih je Komisija po vmesnem pregledu, zaključenem leta 2019, opravila sporno prilagoditev.

195 Res je, da je Komisija pri končnem pregledu, zaključenem leta 2018, omenila obstoj družbe IPCT. Vendar iz tega ni izpeljala nobenega sklepa glede izvoznih cen družbe IPE.

196 Iz tega sledi, da je Komisija za sprejetje izpodbijane uredbe sporno prilagoditev uporabila tako, da se je oprla na dejanske okoliščine, ki jih pred tem ni preučila oziroma iz katerih ni izpeljala pravnih posledic.

197 Dodati je treba, da uporabe prilagoditve na podlagi elementov, ki v preteklosti niso bili pregledani, ni mogoče šteti za spremembo metodologije v smislu člena 11(9) osnovne uredbe, ampak jo je treba šteti za posledico ugotovitve, da so zahtevani pogoji za tako prilagoditev zdaj izpolnjeni (glej v tem smislu sodbo z dne 16. decembra 2011, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Svet, T-423/09, EU:T:2011:764, točka 57).

198 Vsekakor je treba na prvem mestu poudariti, da tudi če bi Komisija spremenila metodologijo v smislu člena 11(9) osnovne uredbe, v skladu s sodno prakso spremembe, ki vplivajo na strukturo skupine in organizacijo njenega izvoza v Unijo, pomenijo spremenjene okoliščine v smislu navedene določbe. Taka sprememba okoliščin lahko upravičuje spremembo metodologije, ker je ta sprememba posledica pojava drugega prodajnega kanala zadevne skupine in torej spremembe, nastale v organizaciji prodaje navedene skupine (glej v tem smislu sodbo z dne 17. marca 2015, RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, točki 100 in 101).

199 Na pravico, ki jo ima torej Komisija, da uporabi sporno prilagoditev, ne da bi kršila člen 11(9) osnovne uredbe, ne vpliva okoliščina, da štirje elementi, na katere se je za to oprla, niso vsi novi, tako da bi Komisija lahko prej upoštevala tiste od teh elementov, ki so že obstajali. Komisija ob domnevi, da pri prejšnjih pregledih pomotoma ni preučila navedenih elementov ali iz njih izpeljala pravnih posledic, ne more biti dolžna ponoviti isto napako pri sprejetju izpodbijane uredbe samo zato, da ne bi kršila člena 11(9) osnovne uredbe. Te uredbe namreč ni mogoče razlagati tako, da mora Komisija še naprej uporabljati metodologijo, ki ne bi bila v skladu z določbami člena 2 navedene uredbe (glej točko 175 zgoraj).

200 Na drugem mestu, omeniti je treba, da je vloga družbe IPCT eden od glavnih elementov, ki utemeljujejo sporno prilagoditev. Res je, da je ta družba med končnim pregledom, zaključenim leta 2018, že poslovala in da je Komisija to omenila v Izvedbeni uredbi 2018/1469. Vendar iz sodne prakse izhaja, da morajo institucije pri pregledu iztekajočih se protidampinških ukrepov,

opravljenem na podlagi člena 11(2) osnovne uredbe, ugotoviti le, ali bo po izteku teh ukrepov verjetno prišlo do nadaljevanja ali do ponovnega pojava dampinga in škode, tako da bi se ti ukrepi ohranili. V nasprotnem primeru se protidampinški ukrepi prekličejo. Zato pregled iztekajočih se ukrepov ne more povzročiti spremembe veljavnih ukrepov. Nasprotno pa lahko Komisija pri vmesnem pregledu na podlagi člena 11(3) te uredbe med drugim preuči, ali so se okoliščine v zvezi z dampingom in škodo bistveno spremenile, in lahko protidampinške ukrepe ne samo prekliče ali ohrani, ampak tudi spremeni (sodbe z dne 11. februarja 2010, Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, točka 76; z dne 18. septembra 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, točka 52, in z dne 18. oktobra 2016, Crown Equipment (Suzhou) in Crown Gabelstapler/Svet, T-351/13, neobjavljen, EU:T:2016:616, točka 57).

201 Komisiji tako ni mogoče očitati, da pri končnem pregledu, zaključenem leta 2018, ni podrobneje preučila vloge družbe IPCT in da iz tega ni izpeljala enakih pravnih posledic, kot jih je izpeljala ob vmesnem pregledu, zaključenem leta 2019.

202 Glede na navedeno je treba zavrniti drugi del tega tožbenega razloga in posledično vse očitke, navedene v okviru drugega (glej točki 157 in 168 zgoraj) in tretjega tožbenega razloga.

203 Zaradi zavrnitve prvih treh tožbenih razlogov se zavrnejo tudi očitki tožečih strank, omenjeni v točki 36 zgoraj, ker kršitvi člena 9(4), drugi pododstavek, osnovne uredbe in člena 9.3 protidampinškega sporazuma STO, na kateri se sklicujeta, temeljita izključno na očitkih, ki so bili zavrnjeni pri preučitvi navedenih razlogov.

Četrti tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe

204 Tožeči stranki trdita, da je bila njuna pravica do obrambe kršena, ker jima je Komisija šele v dopisu z dne 2. avgusta 2019, poslanem istega dne, kot je bila v *Uradnem listu* objavljena izpodbijana uredba, sporočila nove trditve o dejstvu, da so stroški PSU nastali tudi pri prodaji povezani stranki, kot je družba IPU, o tem, da dopušča, da je pri vmesnem pregledu, zaključenem leta 2012, in končnem pregledu, zaključenem leta 2018, v zvezi s tem storila napako, ter o statutu družbe IPE in zadevnih pogodbah. Te trditve naj bi bile podlaga za odločitev Komisije, da, na eni strani, pri določitvi normalne vrednosti vključi sporne stroške PSU in, na drugi strani, družbe IPE ne obravnava več kot notranjega oddelka za prodajo.

205 Tožeči stranki poudarjata, da jima za sprejetje tega tožbenega razloga ni treba dokazati, da bi bila vsebina izpodbijane uredbe drugačna, če bi lahko pripombe glede navedenih trditev predložili pred njenim sprejetjem. Dovolj naj bi bilo, da taka možnost ni popolnoma izključena, ker bi brez postopkovne nepravilnosti lahko bolje poskrbela za svojo obrambo. Iz prvega in drugega tožbenega razloga naj bi izhajalo, da sta tožeči stranki lahko predložili dodatne pripombe, s katerimi sta lahko izpodbijali utemeljenost sprememb metodologije, ki naj bi jih Komisija uvedla v izpodbijani uredbi s tem, da je upoštevala sporne stroške PSU in uporabila sporno prilagoditev. Tako naj ne bi bilo mogoče popolnoma izključiti, da bi Komisija lahko sprejela drugačno odločitev o vprašanjih, izpostavljenih v navedenih tožbenih razlogih, če bi tožeči stranki informacije iz dopisa z dne 2. avgusta 2019 prejeli med upravnim postopkom.

206 Komisija izpodbija trditve tožečih strank.

207 Pred preučitvijo trditev tožečih strank o domnevni kršitvi pravice do obrambe tako v zvezi s spornimi stroški PSU kot v zvezi s sporno prilagoditvijo je treba spomniti na osnovna načela o tej pravici.

208 Spoštovanje pravice do obrambe je temeljno načelo prava Unije, katerega sestavni del je pravica do izjave (glej sodbi z dne 3. julija 2014, Kamino International Logistics in Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 in C-130/13, EU:C:2014:2041, točka 28 in navedena sodna praksa, in z dne 12. decembra 2014, Crown Equipment (Suzhou) in Crown Gabelstapler/Svet, T-643/11, EU:T:2014:1076, točka 38 in navedena sodna praksa).

209 Spoštovanje pravice do obrambe, ki je v postopkih protidampinških preiskav temeljno, pomeni, da mora biti zainteresiranim podjetjem med upravnim postopkom omogočeno, da primerno predstavijo svoje stališče o resničnosti in upoštevnosti zatrjevanih dejstev in okoliščin ter o dokazih, ki jih Komisija navaja v podporo svoji trditvi o obstoju dampinga in škode, ki naj bi s tem nastala (sodbe z dne 27. junija 1991, Al-Jubail Fertilizer/Svet, C-49/88, EU:C:1991:276, točka 17; z dne 16. februarja 2012, Svet in Komisija/Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP, C-191/09 P in C-200/09 P, EU:C:2012:78, točki 76 in 77, in z dne 12. decembra 2014, Crown Equipment (Suzhou) in Crown Gabelstapler/Svet, T-643/11, EU:T:2014:1076, točka 41).

210 Zaradi obstoja nepravilnosti v zvezi s spoštovanjem te pravice se uredba, s katero se uvede protidampinška dajatev, lahko razglasi za nično samo, če obstaja možnost, da bi se upravni postopek zaradi te nepravilnosti lahko končal drugače, kar bi torej konkretno vplivalo na pravico zadevne stranke do obrambe. Vendar od te stranke ni mogoče zahtevati, da dokaže, da bi bila odločba Komisije drugačna, temveč le, da ta možnost ni v celoti izključena, saj bi lahko ta stranka bolje poskrbela za svojo obrambo, če ne bi bilo zatrjevanih postopkovnih nepravilnosti (sodba z dne 10. aprila 2019, Jindal Saw in Jindal Saw Italia/Komisija, T-301/16, EU:T:2019:234, točki 66 in 67; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 16. februarja 2012, Svet in Komisija/Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP, C-191/09 P in C-200/09 P, EU:C:2012:78, točki 78 in 79).

211 Nazadnje je treba spomniti, da se pravica do izjave nanaša na vse dejanske in pravne okoliščine, na katerih temelji odločitveni akt, in ne na končno stališče, ki ga namerava sprejeti uprava. Tako ta pravica ne zahteva, da mora uprava, preden zavzame končno stališče o presoji dokazov, ki jih je predložila ena stranka, tej dati novo možnost, da se izjavi glede navedenih dokazov (glej v tem smislu sodbe z dne 4. marca 2020, Tulliallan Burlington/EUIPO, od C-155/18 P do C-158/18 P, EU:C:2020:151, točka 94 in navedena sodna praksa; z dne 19. maja 2010, IMI in drugi/Komisija, T-18/05, EU:T:2010:202, točka 109, in z dne 9. marca 2015, Deutsche Börse/Komisija, T-175/12, neobjavljena, EU:T:2015:148, točka 344).

212 Očitke tožečih strank o domnevni kršitvi pravice do obrambe v zvezi s stroški PSU na eni strani in sporno prilagoditvijo na drugi strani je treba preučiti z vidika teh načel.

Očitki o spornih stroških PSU

213 Tožeči stranki trdita, da je Komisija v DSR 2019 navedla, da namerava pri določitvi normalne vrednosti upoštevati sporne stroške PSU. Navajata, da sta ta pristop Komisije kritizirali v pripombah glede DSR 2019, ko sta trdili, da je Komisija na ta način povzela tezo, ki jo je navedla že v okviru končnega pregleda, zaključenega leta 2018, in ki se ji je odpovedala pri sprejetju Izvedbene uredbe 2018/1469 zaradi ugovorov, ki sta jih podali.

214 Drži, da je Komisija v točkah od 3 do 6 dopisa z dne 2. avgusta 2019 pojasnila, prvič, da sta tožeči stranki v odgovorih na vprašalnik, ki jima ga je poslala, omenili obstoj stroškov v zvezi s prodajo med povezanimi družbami znotraj skupine Interpipe, drugič, da je prodaja med temi družbami vključevala stroške PSU, tretjič, da mora metodologija, uporabljena za izvajanje člena 2 osnovne

uredbe, odražati vse stroške, ki jih ima zadevno podjetje, in četrtič, da so bili sporni stroški PSU pomotoma izključeni pri končnem pregledu, zaključenem leta 2018, in vmesnem pregledu, zaključenem leta 2012, čeprav bi morali biti upoštevani v prvotni preiskavi.

215 Vendar te ugotovitve Komisije, ki sta jih tožeči stranki prejeli po sprejetju izpodbijane uredbe, ne vsebujejo dejanskih ali pravnih okoliščin, ki jih ti prej nista poznali in glede katerih se ne bi mogli opredeliti. Te ugotovitve so podlaga za končno stališče Komisije o vprašanju spornih stroškov PSU, tako da v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 211 zgoraj, v zvezi s tem ni mogoče ugotoviti nobene kršitve pravice do obrambe.

216 Ker poleg tega tožeči stranki trdita, da so dodatne trditve, ki bi jih lahko uveljavljali pred Komisijo, če bi elemente iz dopisa z dne 2. avgusta 2019 prejeli prej, tiste trditve, ki sta jih navedli pred Splošnim sodiščem (glej točko 205 zgoraj), je treba ugotoviti, da so bile vse te trditve zavrnjene pri preučitvi drugih tožbenih razlogov, navedenih v tej tožbi. Tako ni dokazano, da bi se upravni postopek lahko končal drugače, če bi tožeči stranki te trditve navedli v tem postopku (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. aprila 2014, Tisza Erőmű/Komisija, T-468/08, neobjavljena, EU:T:2014:235, točka 217).

217 Zato je treba te očitke zavrniti.

Očitki o sporni prilagoditvi

218 Spomniti je treba, da je Komisija v dopisu z dne 2. avgusta 2019, katerega datum sovpada z objavo izpodbijane uredbe v *Uradnem listu*, obrazložitev te uredbe dopolnila z elementi, ki zaradi zaupnosti niso mogli biti navedeni v tej uredbi. Komisija je v navedenem dopisu odgovorila na ugovore, ki sta jih tožeči stranki navedli v pripombah glede DSR 2019 in na katere ni odgovorila v dokumentu o dodatnem razkritju z dne 27. junija 2019 (glej točko 22 zgoraj).

219 Štirje elementi, opisani v dopisu z dne 2. avgusta 2019, na katere se je Komisija oprla za uporabo sporne prilagoditve (glej točke od 151 do 155 zgoraj), so bili tožečima strankama predstavljeni v točkah od 34 do 42 DSR 2019. Tožeči stranki sta v pripombah glede DSR 2019 našteli te štiri elemente in se opredelili do vsakega od njih.

220 Tožeči stranki vseeno trdita, da dopis z dne 2. avgusta 2019 vsebuje dodatne utemeljitve, ki niso bile navedene v DSR 2019. Komisija naj bi tako v njem prvič navedla, da zadevni pogodbi določata, da je tveganje preneseno z družbe IPU na družbo IPE ali IPCT ter da v statutu družbe IPE ni navedeno, da ta deluje po navodilih družbe IPU, ampak je določeno, da lahko družba IPE izvaja vse finančne, fiduciarne ali poslovne transakcije v zvezi s svojo dejavnostjo.

221 Ugotoviti pa je treba, da so te domnevne dodatne utemeljitve samo pojasnila o elementih, navedenih v DSR 2019, ki jih je Komisija dodala po pripombah, ki sta jih v zvezi s tem predložili tožeči stranki. Ta pojasnila, ki se nanašajo na vsebino statuta družbe IPE in zadevnih pogodb, ki sta jih tožeči stranki očitno poznali, ne vsebujejo novih dejanskih ali pravnih okoliščin, ampak se nanašajo na vprašanja, do katerih sta se tožeči stranki opredelili v navedenih pripombah.

222 Zato je treba ugotoviti, da je Komisija v dopisu z dne 2. avgusta 2019 samo pojasnila svoje končno stališče o sporni prilagoditvi, sprejeto na podlagi elementov, o katerih sta tožeči stranki imeli priložnost predstaviti svoje mnenje. V teh okoliščinah na podlagi sodne prakse, navedene v točki 211 zgoraj, ni mogoče ugotoviti nobene kršitve pravice do obrambe.

223 Poleg tega preudarki, navedeni v točki 216 zgoraj, veljajo tudi za te očitke tožečih strank.

224 Glede na navedeno je treba zavrniti četrti tožbeni razlog in torej tožbo v celoti.

Stroški

225 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeči stranki nista uspeli, se jima v skladu s predlogom Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Družbama Interpipe Niko Tube LLC in Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC se naloži plačilo stroškov.**

da Silva Passos Truchot Sampol Pucurull

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 14. julija 2021.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje . . . 2

Postopek in predlogi strank . . . 5

Pravo . . . 6

Prvi tožbeni razlog: nezakonitost vključitve stroškov PSU v zvezi s prodajo tožečih strank družbi IPU v izračun normalne vrednosti . . . 7

Določbe izpodbijane uredbe o normalni vrednosti . . . 10

Področje uporabe člena 2(3), (4) in (6) osnovne uredbe . . . 11

Pojem enotnega gospodarskega subjekta in njegove posledice . . . 12

Očitki v zvezi s sklepi organa STO za reševanje sporov . . . 14

Teoretična narava spornih stroškov PSU . . . 15

Kršitev prakse Komisije . . . 17

Drugi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji pri uporabi zneska, ki ustreza stroškom PSU in dobičku zastopnika, ki dela na podlagi provizije, za izvozno ceno . . . 18

Zgodovina uporabe prilagoditve iz člena 2(10)(i) osnovne uredbe in uredb, ki so veljale pred njo, za skupino Interpipe . . . 20

– Prilagoditev, uporabljena za skupino Interpipe v Uredbi št. 954/2006, in sprejeti ukrepi po ugotovitvi nezakonitosti te prilagoditve v prvi sodbi Interpipe . . . 20

– Uporaba sporne prilagoditve . . . 22

Tožeči stranki izpodbijata elemente, na katerih temelji sporna prilagoditev . . . 23

Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 11(9) osnovne uredbe, ker je Komisija spremenila metodologijo za izračun normalne vrednosti in izvozne cene . . . 24

Prvi del: Komisija je spremenila metodologijo za izračun normalne vrednosti . . . 26

Drugi del: Komisija je spremenila metodologijo za izračun izvozne cene . . . 27

Četrti tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe . . . 29

Očitki o spornih stroških PSU . . . 30

Očitki o sporni prilagoditvi . . . 31

Stroški . . . 32